

VREMEA BRUMELOR PE DIG

POM BOGAT, POM SĂRAC...

(cronica de ședință a Asociației Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu” -
duminică, 12 octombrie 2025, Galeriile „Dumitru I. Grumăzescu”)

PROGRAM:

1. SCÂRȚ de vremuri călătoare... - prezentare/lansare revista SCÂRȚ nr. 24 (septembrie 2025); prezentarea textelor câștigătorilor concursului „ADIO, PLEACĂ BARZA!” al revistei SCÂRȚ; prezentarea noului concurs al revistei, pentru luna octombrie („OCTOMBRIE, CRI!”)

2. Valuri de la Festivaluri - prezentare texte trimise la festivalurile din ultima perioadă și premii obținute; impresii despre festivalurile de umor care s-au desfășurat; prezentare regulamente de participare la concursurile care vor urma

3. Pom bogat, pom sărac... - recital literar - muzical, susținut de membrii Asociației Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu” precum și de către ceilalți participanți

REALIZARE:

ANICA ANDREI-FRASCHINI

**CĂ GREU MAI
TRECE O LUNĂ!**

Abia am ajuns acasă și, iată, mă apuc să scriu ce s-a petrecut azi, 12 octombrie, la Galeriile Grumăzescu și după. Este mult de scris. Daniel, tu zici că fac cronicile „în filigran” și chiar cu umor. Îți mulțumesc frumos, dar eu știu că „vinovații” sunteți doar voi, acești Umoriști de frunte, înzestrați până-n măduva oaselor, care m-ați contaminat de nu mai am vindecare, și tot publicul participant în mod activ, spontan și cu entuziasm, care vine la ședințe. Acest

ansamblu și tot ce se petrece la Galerii îmi place atât de mult... încât...

Voi începe printr-o constatare: greu mai trece o lună! Este pentru prima dată, după nu mai știu câți ani, când am avut zile la rând sentimentul că timpul se scurge greu. Când a apărut anunțul cu ședința Asociației Umoriștilor Al. O. Teodoreanu, m-am bucurat foarte că toate cele patru săptămâni se apropiau de sfârșit. Pentru ședința următoare, voi aștepta doar trei. Uraaa! Se revine la programul normal, întâlnirea va avea loc în prima duminică a lunii, pe 2 noiembrie. Pentru Daniel și contributorii cu texte, timpul de încropire a numărului de octombrie al revistei va fi mai scurt, așa că îi dau și eu bătăi cu povestioara mea.

Sărbătorile Iașiului ne-au determinat, pe Sabino și pe mine, să fim prudenți. Orașul fiind aglomerat, ne-am asigurat o marjă de timp rezonabilă, pentru ca nu cumva să întârziem. Ajunși devreme în fața Galeriilor, i-am găsit acolo pe Sanda și Axinte. Am așteptat afară, până când s-a încheiat o repetiție sau nu știu ce, înăuntru. Lui Daniel i se permisese să instaleze... instalațiile... neinstalate. Și, pe când respiram noi aerul clement, după serii de ploi și vânt rece, a apărut o figură pe care mi s-a părut că n-o vedeam pentru prima dată. Un domn întreba dacă acolo se afla adresa notată pe hârtiuța din mână lui. Da, acolo era. L-am întrebat dacă a venit să ridice vreun premiu. Abia mai târziu, în cursul ședinței, mi-am dat seama că ne întâlnisem la Săveni, pe 31 august.

Spațiul Galeriilor a fost dedicat, de această dată, unei expoziții cu totul surprinzătoare: „Sub semnul mirific al lui Bachus, în lumea satului moldav, de pe valea Siretului”, deschisă cu trei zile în urmă și organizată de Muzeul Municipal „Regina Maria”, în colaborare cu Muzeul Municipal Pașcani, al cărui muzeograf,

Daniel Sava, a fost prezent pe tot parcursul întâlnirii Umoriștilor.

Sala era întoarsă pe dos. Am fost așezați cu fața la spate, adică la peretele care, de regulă, era în spatele nostru, iar ușa ne-a stat la dreapta. Îmi plac micile schimbări. Aduc prospețime. Daniel ne oferă un prim deliciu, cântecul lui Mircea Baniciu, pe versuri de Dan Verona, „În loc de final”. Ei, da, repertoriu înnoit! Cantautorul nostru a luat azi una dintre formele lui maxime!

La 12h02, Daniel declară deschisă ședința, iar gongul trimis în boxe îl sperie tocmai pe el. Mare șugubă! Zice că mai bine îi dădea microfonul lui Eugen-Paul, să interpreteze gongul cum numai 'mnealui știe.

Și acum aflăm că invitatul pe care îl întâlnisem afară este Gabriel Balașa, de la Botoșani. Da, mi-a dăruit o carte de autor, cu prilejul sărbătoririi Zilei Limbii Române. Daniel ne spune că este „un scriitor bun, prins de versul clasic, îl găsim în revistă, la catren epigramatic”.

Intră Radu Grădinaru și remarcă poziția diferită a scaunelor, însă Daniel precizează: „Eu mi-am păstrat orientarea”. Subliniază apoi că a revenit și

Ilinca Sobețchi, după vacanța mare și lungă. Iar decanul de vârstă, dl Ignat, va avea lansare de carte în curând. Întrucât este data de 12 octombrie, „când mustul dă în clocot”, de la Pașcani a venit Daniel Sava, cu expoziția dedicată momentului. Pe deasupra, noul custode al Galeriilor, foarte tânărul Andrei Crîșmariu(!), își sărbătorește ziua de naștere și îi vom cânta. Așadar, poza de grup și „La mulți ani” vor fi plasate la mijlocul ședinței.

Daniel atacă primul punct, prezentarea revistei, și îl pofteste la cuvânt, ca atacant ilustru, pe președintele Vasile Vajoga. Dânsul vede în expoziție câni, ploști, tot felul de recipiente și... le atacă... „Dar ce păcat că sunt uscate!”. Suntem de aceeași părere. Ne vorbește apoi despre festivalul din localitatea natală a lui Ion Băieșu, realizat cu sprijinul autorităților locale și prin intervenția „inimosului om de cultură, Ion Nicolescu”. Aflăm că a apărut revista trimestrială „Epigrama”, iar exemplarele aflate pe masă sunt doar câteva. Eu, una, am cumpărat două. Dl Vasile trece la revista noastră, „Scârț”, apărută în condiții grafice laudabile, „așa cum trebuie să arate o revistă care se respectă” și conține „materiale bogate, bine puse la punct”, texte prezentate la concursurile din ultima perioadă, plus „contribuția umoriștilor la întregirea numărului, care este complex și bine echilibrat, precum îl doresc, probabil, și cititorii, și colaboratorii din țară.” Președintele de onoare salută apariția revistei trimestriale „Hohote”, de la Tg. Jiu, de care se ocupă „colegul nostru, Mihai Lungescu. Este o revistă substanțială, pe o hârtie de calitate și la tipar color, depășind 130 de pagini. Revista apare sub egida Uniunii Epigramiștilor din România.” Dl Vajoga dă înapoi cuvântul moderatorului de bază, Daniel, și invită participanții să-și exprime părerile și să-și expună creațiile.

Intră dl Gireadă.

Daniel ne spune că și această ședință este în a doua duminică din lună, pentru că umoriștii noștri au fost invitați, weekendul trecut, la festivalul de la Brăila. „Cele mai multe festivaluri au fost anulate, pentru că fondurile alocate din partea autorităților locale s-au sistat. Au rămas cele care aveau deja cursul pornit spre finanțare sau cele care sunt finanțate exclusiv din fonduri private. La Orăștie și la Brăila, probabil au avut un oarecare timp în care se pornise finanțarea și nu a mai putut fi retrasă. La Brăila a fost foarte frumos.” Și acum aflăm cu bucurie că, din noiembrie, se reia programul ședințelor, în prima duminică. Daniel dorește să semnaleze debuturile din numărul actual. Vasile-Paul David, din Brașov, licențiat în drept și masterand în psihologie - „ca să înțeleagă mai bine atât legile, cât și oamenii care le încalcă” (v. Nr. 24 al revistei) - a trimis pe mail, câteva texte în proză, d-lui Vajoga, care le-a dat retransmitere către Daniel, iar acum apare în revistă cu „Câțiva iepuri”. Daniel ne spune apoi că revista „Hohote” a devenit patronată de Asociația Epigramiștilor, începând cu cel mai recent număr, la solicitarea lui Mihai Lungescu, și că același lucru s-ar putea face și pentru revista „Scârț”. Eu zic că, așa cum „Hohote”-le s-au inspirat de la „Scârț”, în transformarea spre bine și frumos a rubricilor, poate și „Scârț”-ul să ia ceva, în compensație, de la cei care râd așa cu poftă.

Daniel ne prezintă lista cu toți câștigătorii de la concursul organizat de revista SCÂRȚ, pentru luna septembrie, cu tema „Adio, pleacă barza”, pe care îi găsim și în revistă. Citește „La universitate”, a lui Laurențiu Ghiță, apoi „Delicatețe”, a lui Doru-Mihai Lungescu, „Plecat la muncă în Spania”, de Nae Bunduri și cea a lui Emil Ianuș, „Mie, tată

a patru feciori”. Cum și Eugen-Paul Popa este câștigător la secțiunea poezie, el iese în față cu declarația „Îmi plac microfoanele”, apoi ne interpretează - de pe telefon - creația proprie „Adio, pleacă barza”.

Daniel o invită pe Sanda să citească textele pe aceeași temă: „[...] Că-mi pare imposibil să pot să mă abțin/ Să nu te bag de-a dreptul acum în tocitoare,/ Cu mustul laolaltă să cânti că linu-i lin,/ Să stai din fiert la toamnă, la toamna viitoare,/ Adio, pleacă barza, e toamnă-n buletin,/ Îmi pică iarăși frunza și-i iarăși prea răcoare,/ Pe undeva, pe munte, îmi ești acum destin,/ Când soarele apune, când soarele tresare,/ Seninul meu de treflă, seninul meu senin,/ Hai să fugim la munte, hai să fugim la mare,/ Prin toamna ce ne cerne puțin câte puțin,/ Să fim ca două berze de-a veșnic călătoare.”

Daniel caută în catastifele electronice și iată-l declamând: „Adio, pleacă barza prea departe/ să vină vreodată înapoi,/ se-anunță vremuri grele și deșarte,/ iar vântul umblă trist, în cracii goi...[...] Se pun sub lacăt ușile spre stradă,/ se bate-n cap de poartă câte-un cui/ și-n geamuri mici începe să se vadă/ cum tremură plutonul de gutui.”...

Apoi, Daniel dă startul la partea a doua din program. Este invitat la microfon... invitatul de la Botoșani, Gabriel Balașa, care considerându-se „provocat de dl Daniel Bratu” să scrie epigrame, a „produs” niște catrene epigramatice. Ne citește o parodie intitulată „Scrisoare către Cotroceni”, scrisă în octombrie 1991, după „O scrisoare de la Muselim-Selo”, a lui George Coșbuc. „Minerii-s mulți și fese-nesc că vor mai face una”... Bună!

Continuă cu „Doar o inimioară” - despre era informatizării. Vasile Vajoga îi cere să se prezinte. Spune că a început să scrie pe un pat de spital, în urmă cu doi

ani, a avut tuberculoză, a fost încurajat să continue cu scrisul. A scos un volum care cuprinde și texte jurnalistice și două cronici. Va mai scoate un volum numai cu poezie. Ne spune că și cel mai vechi festival de poezie, cel de la Mălini, „Nicolae Labiș”, a suferit din pricina lipsei fondurilor. Lucrează la evidența persoanelor, la C.J. Botoșani. Este membru UZPR.

Daniel a găsit la chioșcurile anticariat o cărțuție albăstruie, cu epigrame de-ale lui Păstorel. Ne citește câteva, căci suntem toți cu vârste peste 18 ani.

Eugen-Paul intervine tot cu una de-a lui Păstorel, care i-a plăcut cel mai mult: „Invitat fiind la cramă,/ Am răspuns ca un creștin,/ Printr-o simplă telegramă:/ Vin!”

Ilinca Sobețchi, reprezentanta de frunte a tineretului studios, vine cu o

finețe de poezie melancolică, „La Vama amintirilor”, unde „ochii plâng, tăcând, [...] cu inima în ghem”...

Este invitat Aurel, același unic „extraterestru”. El recită, desigur, pe de rost, o poezie despre Iașiul în care „miroase a studenție și-a tineri prinși de Cupidon”, a Mirelei Butacu.

Vasile scrie pe loc și ne uimește cu un instantaneu din Sărbătorile Iașiului: „Știind că ploile-or să vină/ Amicul meu de la Pașcani/ A luat cu el o pelerină,/ O blondă de vreo douăzeci de ani.”

Se înființează la microfon Ioan Toderașcu, „cel mai premiat”. Modestul Ioan precizează că a luat numai mențiuni. Eee, nu chiar așa! A luat „șase din șapte”: patru mențiuni, un premiu special și un premiu doi, acolo unde Vasile Larco a luat premiul întâi, adică la Brăila. Ca urmare, Ioan i-a dedicat un rondel: „...însă lumea nu prea știe/ că Vasile Larco rupe/ multe foi în tot ce scrie”. După care caută în telefon două grupaje de epigramă, pentru care a luat premiul special. Primul grupaj este la tema „Mama este numai... două”, pentru care a prezentat două epigrame cu mama și două cu soacra. Al doilea grupaj, pentru temele „Să ne razboim în pace” (tot cu mama soacră,... și „a te război în pace e deja război hibrid”, prezentate la festivalul de la Târgu Jiu) și „V-am lăsat săraci și proști”.

Daniel vine la microfon cu „o observație oarecum răutăcioasă”, apro-po de unele premii speciale: „Premii multe, pe-ndelete,/ Date-au fost în miez de toamne/ De la domni bătrâni, la fete./ Iar la domni, chiar de la doamne.”. Apoi îl poștește pe dl Ioan Frențescu, să ne încante. „Și se pregătește dl Gireadă, dar, înainte, vom face poza de grup, ca să apară în revistă toți cei prezenți la sedință.” Maestrul, stâlpul umorului, Ioan Frențescu, face rapid o rocadă cu ochelarii și, ce să vezi?, ne citește „Limba soacrei”, scrisă în preajma Zilei Limbii Române: „Când îmi calcă-n bătătură/ Soacra seamănă teroare/ Nu, nici nu mai dă din gură/ Fața-i este grăitoare.” Apoi, se leagă de „un coleg de-al nostru, care a postat pe net o vrabie”: „Să-l critic nici că mă apuc/ Dar e firesc, la o adică,/ Să prindă drag de-o păsărică/ El, Toderașcu, singur cuc.” Și întrucât acest nume prea apare peste tot, Daniel se gândește ca tema următorului concurs al revistei Scârț să fie chiar „Toderașcu”.

Ne strângem pentru poza de grup, apoi îi cântăm „Mulți ani trăiască!”, tânărului Andrei, noul custode al Galeriilor Grumăzescu, iar el ne servește cu bomboane „Poiana”. Regăsesc gustul bun, al acestor dulciuri...

Ne delectăm mai mult decât maxim, cu un intermezzo muzical, creat de Daniel și chitara lui fermecată. Două creații proprii, din același poem – „?Așa i-un”: „Îmi urcam turbionii pe frunte,/ cum peceteile calde și zorii,/ unde cornul omizii de prun te/ adulmecă-n voia ninsorii// de flori albe ca lingura ceții,/ puneam caii să freamăte cald...// Nu-i așa, că nu-s doar crisalidă/ din tot roiul, pe-a morților șă,/ pe când car menuete din vidă/ înghețare-o să zbor... Nu-i așa?”

Urmează dl Gireadă cu „Unui prieten poet” care „are o fantezie, să o transforme pe hârtie” și „Nevasta împăcată” cu „crizanteme asortate”.

Reușesc să-l prind în direct și pe Axinte Mihalache, care își depășește timiditatea de această dată și, impunător, ne citește din creația lui Ion Pribeagu, „Bunica și nepoții”, și încă una, cu unul slab și galben ca lămâia, pe care doctorii hotărăsc să-l hrănească artificial, apoi să-i administreze o clismă, dar bolnavul ripostează: „Ceaiul nu-i destul de dulce”.

Vasile Vajoga are o „Nelămurire”: „Nefiind botoșănean,/ Să pricep îmi este greu:/ Ori Pribeagu e armean,/ Ori dom' Cristi e evreu.” Bineînțeles, e vorba de Cristian Lazarovici, organizatorul Festivalului „Cik Damadian”, de la Botoșani.

Ne impresionează apoi dl Emanoil Ignat, „veteranul” care a participat la 150 ședințe ale asociației. A ratat doar câteva... Ne spune că a avut ce învăța de la cei dinaintea lui și de la cei împreună cu care a rămas. A pregătit niște parabole „de la lume adunate și-napoi la lume date”: „Ce te clatini, leule, și pe ploaie, și

pe vânt, și cu coama la pământ? De ce nu m-aș clătina, dacă trece vremea mea? Cursul scade, costu-mi crește, ce am strâns tot se golește. Vântul bate blana-n dungă, lumea simte-un gol în pungă. Vântul bate dintr-o parte, bunăstarea e departe. [...] Lângă colții mei cei tari, umblă-n grupuri bișnițari"... Și altele... Se ține bine, „veteranul” nostru, și la minte, și la trup!

DL Balașa ne mai spune câteva amănunte despre volumele sale jurnalistice.

Și urmează d-na Elena Bostan. Pentru început, ne mărturisește că iubește. Citește „Nu mă auzi”: „Și fetele, și eu, iubim ca niște sălcii răscolite de vânt. Unde se duc pescărușii, și cocorii, și berzele, și lăstunii încărcăți de privirile mele, ca un al doilea rând de aripi...” Totul, frumos... Nu aplaudăm, pentru că nu știm că poezia s-a terminat. Dar doamna doar a dat pagina, pentru a ne citi și creația „Râzi”.

Vine în față Ani Laiu, „pe alei de chihlimbar, s-adună fiori de joi,/ Stele, luna cu tandrețe povestindu-mă-n pistrui/ Amintirilor cu tine, în iz dulce-amăru...” Apoi, una mai veche, cu „verdele crud, clipa, risipa care crește încet”...

După care, Daniel intervine: „Eugen-Paul să ne cânte ceva!” Cu fondul muzical adecvat în boxe, multi-talentatul nostru prieten interpretează „Dragoste la prima vedere”, cea tocmai de prin anii 1987, a lui Ilie Micolov...

La gât cu fularul-eșarfă asortat-asortată, se îndreaptă spre microfon Radu Grădinaru. El are pentru noi „un ceai” și „un vin”. Axinte îl îndeamnă să înceapă cu vinul. E un text scris toamna, „cum altfel?”, la cramă, cu un pahar de vin în față, cu gândul la veșnic îndrăgostitul și nemuritorul romantic, Ion Minulescu, și ale lui „Romante pentru mai târziu”. „Din orologiul toamnei, a răzbătut ecoul./ E ora

când ciorchinii atârnă-n minutar,/ Când mă strecor în cramă cu tine-n buzunar,/ Descumpănit de ploaia ce-și murmură solo-ul.” Foarte frumos, *comme d’habitude* !

Liuba Patriciu ne surprinde cu „Toamna în onomatopee”. Ea intră în rolul ploii care face „pic, pic, pic”, al castanelor ce pică „poc, poc, poc”, chiar al ciorii care cârâie „câr, câr, câr” și al vântului care suflă „vâj, vâj, vâj”... Apoi tremură de frig, „bâr, bâr, bâr”. Și trece la „beție de adulți”, cu de la Minulescu citire, dar recitată pe de rost și cu talent actoricesc: „Mi-a bătut azi-noapte Toamna-n geam./ Mi-a bătut cu degete de ploaie/ Și la fel ca-n fiecare an./ M-a rugat să intre în odaie/ Că-mi aduce o cutie cu Capstan/ Și țigări de foi, din Rotterdam”...

Eugen-Paul prezintă acum a doua poezie de la tema „Adio, pleacă barza”: „Adio, pleacă barza și nu se mai întoarce/ Căci s-a-ntâlnit cu drona, pe când venea încoace/ Și din sud-vest se-aude că drona s-a întors/ Pe-aceleași scurte unde pe unde dusă-a fost./ Adio, pleacă barza și nu vrea să mai vină/ Pân' la cealaltă vară, când va fi iar lumină./ Căci toamna n-o poți ține lumina să plătească./ Adio, pleacă barza din glia românească!”

Îmi vine rândul - Daniel are sitemul lui în a striga catalogul - și citesc din volumașul „Balustrada unor clipe”, apărut în 2022, redactat de Rodica Rodean și prefătat de Firiță Carp, directorul editurii „Detectiv literar”, din București. Aleg „Ora nouă” și „Bani mai adevărați”, poezii scrise cu prea mulți ani în urmă, prima, în anii de studenție.

Este invitată Sanda, dar se codește. Până la urmă, cutează și ne spune cu mândrie că a devenit soacră în urmă cu o lună, așa încât poate aborda temele de gen, cu autorizație în toată regula. Citește parțial din revistă, parțial din memorie

„Horă cu noră”: „I-am spus nurorii mele-
n horă/ Că nu-mi stă-n fire să fiu acră,/ Dar tot ce-am îndurat ca noră/ Îmi iau revanşa-acum, ca soacră.” Şi un „Talent”:
„Al meu băiat, acum o lună,/ Şi-a tras nevastă, neatent./ Nu ştiu de-am fost o mama bună,/ Dar să fiu soacră am talent.”
Apoi, ne încântă cu umorul ei tandru, într-o „Stare”: „Ador nopţile cu lună/ doinele de dor şi jale/ greierii cântând în strună/ şi mirosul pielii tale/ Nucul ce se balansează/ răsfăţându-se nătâng/ mâna ta ce desenează/ sărutări pe sânul stâng/ Ador via-mbobocită/ colţul buzei când ţi-l gust/ frunza toamnei ruginită/ şi mirosul cald de must/ Gura ta ca o furtună/ picăturile de ploaie/ şi plimbările de mână/ de la pat până la baie”. Talentată foc, Sanda noastră...

Glasul lui Daniel răsună brusc, cu un "fa diez", recitat tunător... „...Duce-m-aş de-a dura vura, tăvălit de vinul popii,/ din cădelniţă, cocoşii să-mi descante alt botez,/ toamnei mele fără tine să-i trimit pitecantropii/ să îi muşte sfârcul rânced şi apoi să-i creştinez...”

I se dă cuvântul d-lui Vajoga, iar el nu mai vine cu „hihihi-uri”, căci a punctat şedinţa cu câteva dintre ele, ci s-ar întoarce la lirisme. Abia acum remarc fularul şi, ce-i drept, îi stă foarte bine! Dar Vasile vrea, „parcă, totuşi”, să „dea drumul” şi la epigramele trimise la Vaideeni. „Acolo este un festival pastoral, probabil şi organizatorul este un cioban, pentru că am fost apreciat cu diploma „Măslina de oaie”, iar tema de concurs a fost „Mămăliga, bun naţional”.” Vasile ne citeşte contribuţia sa: „Acest catren conţine, presupun,/ Un adevăr cotate la şapte stele,/ Că mămăliga noastră e un bun,/ Pe lângă foarte, foarte multe rele.” Iar cu titlul „Aprecieri justă”: „S-a lămurit şi soaţa, în final,/ C-aş fi un soi de bun naţional/ Şi de aceea cred că ea mă strigă/ S-audă toţi din jur: Măi,

mămăligă!”. Continuă cu „Laudă ciobanului român”. Trece la lirisme, cu „Autograf de toamnă”, şi încheie cu o triadă în revers.

Vine Daniel la microfon, cu „D-ale măgarului” (asta a fost tema concursului de fabulă de la Râmnicu Vâlcea), citeşte creaţia proprie, „Acasă”: „Morala... de-acum nu mă lasă/ Să spun nici o vorbă măcar./ Aşa-i, de cu luna, pe-acasă/ Nu dai, cât ai fi de măgar...”

În încheiere, ne vorbeşte dl Sava, muzeograf pasionat venit de la Paşcani, care a adus expoziţia înfăţişată la Galerii. Ne spune că este a cincea activitate în colaborare cu Muzeul Municipal Regina Maria. „Gospodinele şi femeile harnice de pe Valea Siretului au ştiut cu adevărat să privească frumuseţea formelor, frumuseţea lucrului şi le-au reliefat pe o serie întreagă de obiecte cu caracter etnografic. Ne referim aici, în primul rând, la ştergarele de nuntă, cum suntem în perioada nunţilor. Aceste costume populare sunt o pecete a neamului românesc, cămaşa în sine este o formă care a însoţit poporul acesta de-a lungul timpului. Obiectele care au fost aduse de la micul muzeu din Paşcani, au fost adunate în urma cercetărilor din teren, în satele şi în suburbiile zonei Paşcani, cel mai bine ilustrată de către maestrul Sadoveanu. Am încercat, pe cât posibil, să facem şi o reconstituire a unei lumi demult uitată. Ne referim aici la ceramica populară de Lespezi, despre care apar primele informaţii în secolul al XVII-lea.” Ascultăm până la sfârşit pledoaria d-lui Sava, care pune punct şi şedinţei de astăzi.

Daniel lansează invitaţia de a merge la Corso, eu am nevoie de un încărcător, că mi s-a descărcat complet telefonul de gardă. Cel de umplutură e în ordine, dar fără date mobile. Rândurile se răresc simţitor. Cât timp se desfac făcutele şi se

strânge aparatura, telefonul meu stă conectat în priză, prin amabilitatea tânărului custode, care se întreține în limba franceză, cu soțul meu. Iar soțul meu cumpără patru lingurițe speciale și un tablouș cu Regina Maria.

Mai abordăm câteva bomboane de ciocolată, ne luăm rămas-bun și ne reunim la Corso, surprinzător de puțini. Nu-i nimic, nu pierdem ocazia să ciocnim o sticlă de bere fără alcool sau un pahar de vin bun, să ne delectăm cu bucate alese și

cântecele lui Daniel care, scriu din nou, mi s-a părut într-o formă vocală maximă și a făcut cinste, în ciuda opoziției vehemente a lui Sabino, ca să-l ascultăm...

Ne revedem peste trei săptămâni!

Anica/ Nușa voastră, cu aceleași declarații neștirbite, pe care le știți

„Bunicul” (Sabino Fraschini) și „nepotul” sărbătorit (Andrei Crîșmariu), într-un dialog de pus în ramă, în limba lui Molière (n.r.)

I. Festivalul Național de Satiră și Umor „Ion I. Pavelescu”, Râmnicu Sărat, 17 – 19 octombrie 2024

Sectiunea Epigrame

1. 2 (două) epigrame la tema „stea/stele” (inclusiv derivatele acestora) – cuvântul trebuie să se regăsească în construcția epigramei (titlu sau catren)
2. 1 (un) epitaf dedicat lui Ion I. Pavelescu
3. 1 (un) madrigal dedicat municipiului Râmnicu Sărat

Daria Dumescu (premiul Florica Cristoforeanu)

DEZILUZIE

Poeta care se credea
Mai peste tot o mare stea,
S-a potolit când critici grei
I-au spus că-i... vai de steaua ei!

PARADOX

O stea de mare-așa cum e,
Stă lin pe fundul de ocean,
În timp ce stele de TV
Fac valuri, valuri pe ecran.

EPITAF

Pe crucea grea, înfiptă în beton,
De zăbovești și-arunci doar o privire,
Citești că Pavelescu I. Ion
A dus cu el umoru-n nemurire.

OMAGIU

Istoria nu-i doar în manuale;
Ea geme-n ziduri, locuri, catedrale,
Iar Râmnicu Sărat e mărturia
Și noi, aici, ne scoatem pălăria!

Vasile Vajoga

INSTANTANEU PEDAGOGIC

- Elev, ia nu mai fredona manea
Și spune-mi grabnic: cine-a scris „La steaua”?
- Păi... dom’ profesor, cred că ați decis
Să vi-l numesc pe cel ce a *înscriș*!

BIBLICĂ

Din câte stele sunt pe firmament,
Doar una-i Farul Lumii, evident;
E steaua nopții ninse ca-n poem,
Ce-a lunecat pe cer spre Betleem...

2. Epitaf pentru Ion Pavelescu

EPITAF LUI I.I.P.

Sub crucea asta zace Pavelescu
Ion, un literat cândva vestit,
Ce, editat postum de-un tip, Moșescu,
Ne-a demonstrat că nu s-a prea „băbit”!

3. Madrigal pentru orașul Râmnicu Sărat

RÂMNICU SĂRAT – ISTORIE ȘI ACTUALITATE

Oraș grăind, prin vechi zidiri,
De Brâncovenii cei martiri,
Surâde astăzi, tuturor,
Prin... festivalul de umor!

**III. Festivalul de satiră și umor
„Povestea vorbii”, ediția a XIX-a,
Râmnicu Vâlcea - Călimănești, 2025**

Daniel Bratu (înscris și nejurizat)

1. Secțiunea EPIGRAMĂ

Tema 1: Apă, hrană, energie! (trei epigrame)

„RAI CARE ERAI”

Ar fi fost o nebunie -
„Apă, hrană, energie!”.
Și-acum, uite, zău, ca-n rai e:
„Apă, paie și bătaie!”.

„APĂ, HRANĂ, ENERGIE!” PENTRU
UN OCTOGENAR

Conceptul acesta întreg
E bun de păstrat unde e.
Că apă și hrană-nțeleg,
Dar și energie? La ce?...

„...HRANĂ, ENERGIE!” PENTRU
UN CETĂȚEAN TURMENTAT

Cu această-a doua parte
Sunt de-acord și mă dedic,
Că îmi sună ca la carte.
Dar cu apa... n-am nimic!

**Tema 2: Cine își pune mintea cu nebunul
este mai nebun! (trei epigrame)**

ALTĂ ÎNTREBARE

Mintea nu, că n-are rost,
Da-ntrebarea tot o pun:
Omu-acesta-i numai prost,
Ori e prost de ne(ne)bun?

CONCURS RATAT

Cum mintea și-au cam pus cu el
Destui, am constatat
Că-n cursa nebuniei, cel
Nebun nici n-a intrat...

UN NEBUN ARUNCĂ PIATRA...

Iar înțelepții, nici cu dalta
Nu-ndreaptă, toți, ce s-a-ntâmpnat -
Nebunu-a dat cu piatra-n balta
Ce, de minciuni, a înghețat.

2. Secțiunea FABULĂ

Tema: D-ale măgarului

ACASĂ

Pe treptele casei, măgarul
Stă-n fund și privește la cer,
Lăsându-și pe-o parte samarul
Și-o lacrimă-i pică-n rever...

...

A fost... dus aiurea prin țară
Și multe podoabe-a cărat
La una, la alta, din vară
În toamna ce greu s-a lăsat.

Prin curți, fără frică intrase,
Să vândă ce-avea de vândut
Și-n schimb, măgărițele grase
I-au dat prețiosul avut.

Dar fără a-i umple desaga,
Că troc nici n-a fost, așadar,
Mai ieftin a dat decât braga
Ce-avea el de dat, ca măgar.

Și zvonul s-a dus înainte,
Spre porțile-nalte cu șnur
De aur, cu clanța fierbinte,
Ce fost-au deschise-mprejur,

Să intre măgarul minune,
Și el, și podoabele lui,
În lungă-așteptare, se spune,
Stăteau, fremătând, cetățui.

...
În poartă, la el, bătea vântul,
Și-a lui măgăriță ofta,
Nici ea nu știa, nici pământul,
Pe unde măgarul umbla.

Citise, cândva, o poveste
Cu una ce-așteaptă-un hoinar,
(Dar ea Penelopa nu este,
Iar el, de-i Ulysse,-i... măgar.)

Și-ncet, după luni de-așteptare
(Că ani douăzeci n-or fi fost),
Plecă pe pășuni, la plimbare,
Că poate-o atrage alt prost.

Măgarii-o priveau de departe,
Atenți să nu iasă scandal,
Vițeei, speranțe deșarte
'Cercau. Pân' la urmă, un cal,

Cam gloabă și slab de picioare,
Miop și pe cap cu un fes,
Cum stau moșneguții la soare,
Primit-a la dânsa acces.

La cal, în hodgeagul de fiță,
S-a dus, ca-mpușcată de ruși,
A noastră (de-acum) măgăriță,
Cu toți patru ei măgăruși.

...
Măgarul, întors, ca-n pustie
Se uită acum pe „ferești”
Și plânge: - Așa e să fie
Când ești ca și cum nu mai ești?!

Morala... de-acum nu mă lasă
Să spun nici o vorbă măcar.
Așa-i, de cu luna, pe-acasă
Nu dai, cât ai fi de măgar...

Daniel Bratu

3. Secțiunea MADRIGAL Tema: Stațiunea Călimănești

CĂLIMĂNEȘTI, ÎNTRE LEGENDE ȘI AZI

Aici, chiar și Oltul se-nchină,
Cum munții, vestiți, Căpățânii,
Mulți daci, nemurind, iau lumină
Și,-n fine, fac baie români...

Daniel Bratu

1. Secțiunea EPIGRAMĂ Daria Dumescu

**Tema 1: Apă, hrană,
energie! (trei
epigrame)**

VIAȚĂ DE PESCAR

Hrana necesară cum se tot scumpește,
El, pe malul apei, zilnic pescuiește;
Însă complicată-i viața cu soția,
Că-i consumă-aproape toată energia.

CUM...

Cum să aibă energie
Tot românul-n mândra-i țară,
Când mâncarea-i fudulie
Și când vinu-i apă chioară?!

SOȚIE GRIJULIE

Cum bănuia că-s stors de energie,
Mi-a procurat nevasta apă vie,
Dar eu nu am nevoie nici de hrană,
Atâta timp cât curge vin pe vrană.

Tema 2: Cine își pune mintea cu nebunul este mai nebun! (trei epigrame)

UNDE DAI ȘI UNDE CRAPĂ

Îmi oferi-ntr-o zi o vișinată
Vecinul, un nebun cu mușchi de-oțel,
Și iată,-n nebuneala asta toată,
Acuma-s eu nebună după el.

SFAT...

M-au învățat de bine unii
Spunând pe-un ton convingător:
Nu te lua cu toți nebunii,
Că poți ajunge șeful lor!

DESTĂINUIREA PSIHIATRULUI
Am pacientul ăla de la „Nouă”,
Mă enervează până la demență.
E-așa nebun, încât vă spun și vouă,
Că, uneori, îmi face concurență.

Daria Dumescu

IV. Festivalul Internațional de umor și caricatură „Ion Cănevoiu”, ediția a XXXIII-a, 24 - 26 octombrie 2025

Secțiunea EPIGRAMĂ

Daniel Bratu

**1. Tema: „Să ne războim în pace”
- două epigrame**

AVIZ VECINULUI

Bunul meu vecin, ți-aș cere,
Să dispari un timp. Că-mi place,
Cu-a matale rea muier
Să mă „războiesc” în pace.

MAHMUR

Îi spun soaței, când sunt bine
Matolit și nu mai tace,
Când mă războiesc cu mine,
Să mă lase... dracu-n... pace.

**2. Tema: „V-am lăsat săraci și...”
- două epigrame**

BOGAȚII CĂTRE POPOR

Făcut-am, ajunși la putere,
Averi fără număr pe zi
Și voi ne-njurați. Cu durere,
Răbdăm. V-am lăsat săraci. Și?

SĂRACI, SĂRACI

Hoții i-au călcat în draci,
Că li se dusesse buhul
Că-s bogați. Acum, săraci,
Par și mai săraci... cu duhul.

3. Teme libere - două epigrame

UNOR JURAȚI

Lecturând ce-au premiat,
Cert, le-ar fi crăpat obrazul
Altor. La ei constat
Că n-a fost... să fie cazul.

UNUI PARLAMENTAR,
CONDOLEANȚE

Când l-aud cum se prezintă,
Îl căinez, mă trec fiorii -
La cât poate să ne mintă,
I-au murit... lăudătorii...

Daniel Bratu

Secțiunea FABULĂ/POEZIE UMORISTICĂ

Tema: „Să ne războim în pace”

Daria Dumescu (premiul al II-lea)

RĂZBOI ȘI PACE

Forfotește vinul, fierbe-n poloboace
E un an cum altul de demult n-a fost,
S-au bătut și nucii, ca jandarmii-n post,
Trăscăind în ramuri zvon de busuioace.
Inima îmi bate, bate ca nebuna,
Vulnerabil, cordul e-nțepat de-Amor,
Arde-n palpitații ca un semafor
La apus de soare când rânjește luna.
Undeva, departe, un oltean m-așteaptă
La bufetul gării, sub un ceas coclit,
Dar se războiește-n pace c-un tâmpit
Enervat la culme de-o anume faptă.
Unduind din șolduri, tremurând din gene,
Murmurând cuvinte de neînțeles,
Observai cum Iubi, fără interes,
Răscolea prin gânduri griji cotidiene.

.....
Iată-mă nevastă-n casă oltenească,
Oferind tandrețuri unui bun vecin;
Neagră de mânie, aruncând venin,
Cată-n draci, vecina, să mă pedepsească.
Am talent cu carul în a mă preface,
Nu rămâne, însă, mai prejos nici ea,
Aș avea curajul de-a o înfrunta,
Vorba însă e, că, dacă vrea, mi-o coace.
Orișicum aș da-o și-orice-aș inventa,
Inimioara-mi spune că-i conflict sadea;
Uimitor e că... ne războim în pace.

SONETUL UMORIȘTILOR TOMNATICI

E toamnă aurie, toamnă-n toi,
E timp de cumetrii, de nunți, bairamuri,
De scârțâitul porții pe la neamuri
Când dă pe-afară mustul din butoi.

Cad frunze obosite de pe ramuri
De-atâta verde și de-atâtea ploi;
Ducând cu vântul un etern război
Se zbat, precum se-agită caii-n hamuri.

Și în acest decor autumnal,
Epigramiști și umoriști de seamă
Se bulucesc în Gorj, la festival;

Aici se duelează fără teamă,
În rime, în metafore, coniace...
Și an de an se războiesc în pace.

DE LA PACE, LA RĂZBOI (ronsonet)

S-au războit doi bulibași în pace
Pentru-o pirandă aprigă, de soi,
Dar după-o vreme, culmea, amândoi
S-au tot caftit în lovituri dibace.

Un singur episod, ajuns la noi,
E un cărbune-aprins ce-n șatră zace:
S-au războit doi bulibași în pace,
Pentru-o pirandă aprigă, de soi.

Îndrăgostiții, slobozind „capace”,
Cu sânge-nfierbântat pulsând puhoi,
În luptă au mierlit-o amândoi.

Pe-atunci, trăind piranda-n Dorohoi
C-un traficant de afrodisiace,
Află că pentru ea, în tărașoi,

S-au războit doi bulibași în pace!

Daria Dumescu

Sanda Nicucie (premiu special)

PLECAREA

El a plecat, c-așa e-n viață,
Mai pleacă omul, de curând,
În loc de pace cu verdeață
Se-aude cucul fluierând

Și două pupeze, -n fâneață,
Se-alintă - pu-pu-pu pe rând,
El a plecat, c-așa e-n viață,
Mai pleacă omul, de curând,

Cu mutra lui de oaie creață
S-a dus la stână, tremurând,
Nu ne-am certat, nu-s certăreață...
I-am tras vreo două, când și când,

Și a plecat, c-așa e-n viață.

PACEA NOASTRĂ UNDE E?

Iubitul meu cu gust de fresh,
De portocală alintată,
Ce mult te-am adorat odată
Și de trei ori m-am făcut preș,

Hai, calcă drept, cât stau eu lată
Și nu respir să nu dau greș,
Ți-am dat, nu, viața mea pe toată
Ți-am dat cireșe, din cireș,

Ce te-aș pocni, măcar o dată,
Cu trei crengi late de măceș,
Și-o palmă bine ancorată!

Și-apoi tot eu, cea bosumflată,
Să-aștept să-mi vii, ca un răzeș,

Să facem pacea încă-o dată.

DIN SFATURILE MAMEI... SOACRE

I-am spus băiatului la-nsurătoare:

„Ai grijă, dragul mamei cel frumos,
Te-ai însurat, de-acum ești băiat mare,
Să nu greșești, să fii politicos.

Să nu te cerți cu fata, că-i urgie!
Să o respecti și s-o iubești mereu.
În casa voastră, pace doar să fie
Iar tu, încet, încet, băiatul meu,

Să o hrănești, să-i dai câte un pic...
Că e fragilă, mică și uscată”...
Degeaba i-am vorbit, nu doar o dată,
Băiatul meu n-a înțeles nimic!

Ci dimpotrivă, foarte hotărât,
O clipă n-a lăsat-o, mititica...
S-au războit atât de mult, încât
Într-un final i s-a umflat... burtica...

Sanda Nicucie

Daniel Bratu (premiu special)

PAX ACADEMICA

În toamna care trece, ca o trupă
De blonde frunze fără de veșminte,
Mă las proptit în nervul de cuvinte
Și brume reci îmi cad în calda supă.

Ci sorb, cu greu, licoarea dinainte,
Precum un zeu, nectar, din plina cupă,
Sperând la recompense de după,
Ce le-aș primi, iubirea mea cu minte.

Nu bate tactu,-n lemn, nici mă-ta,-n poartă,
N-aş vrea s-ajungă,-aiurea, pe la noi,
Oblonu-l trag, la uşă-o mătă moartă

Mai pun, la geam, şirag de usturoi,
Să facem pace, draga mea consoartă,
Măcar un sfert... de oră-n plin război.

DOAMNEI PROFESOARE,
CU DRAGOSTE
Erai, cumva, o formă de balaur,
Ce mă-nghiţea la orele de mate,
Când mă priveai, eram precum un graur
Intrat în colivie jumătate,

Ori un colibri, de porneai să caşti
Când mă puneai, cu creta din dotare,
Să scriu de combinaţi din an în Paşti
Şi-aranjamente noi, fracţionare.

Ca la mieluş pe pajiştile moi,
Priveai la mine, cum se uită cobra,
De n-auzeam, pe lângă tine-ori doi,
Nici altceva, nici zgomotul de Mobra

Ce le făcea bărbosu-ţi de bărbat
La geamul clasei, să te ia acasă -
Un maestru militar handicapat,
Cu trese-n cap şi ceafa bine rasă.

Şi-acuma, uite, totul a pierit,
Şi tu, şi nota ta de super zece,
Eu, liceanul tău îndrăgostit
Şi pacea şi războiul nostru rece...

Daniel Bratu

NE VOM...

Ne vom război în pace,
Ca-ntr-o carte, ca-ntr-un vis
Şi, ce mie încă-mi place
Eu ţi-oi face, cum am zis.

Tu, vecina mea robace,
Cum vrei tu, şi-n câmp deschis,
Ne vom război în pace
Ca-ntr-o carte, ca-ntr-un vis.

Ce? Nu crezi? Vecinul? Zace
Într-un birt, cam „compromis” ,
Că-i cinstit şi bea, tenace.
Deci, în doi, conchid, concis:

Ne vom război în pace!

Daniel Bratu

CONSTANTIN MOLDOVAN

**DĂ-MI, CĂ-ȚI
DAU!**

Despre neregulile din lumea concursurilor literare s-a tot vorbit de-a lungul timpului, însă acestea continuă să se manifeste, în diferite moduri, conform proverbului „câinii latră, ursul merge”.

Mă voi referi, aici, doar la confruntările din lumea epigramei, specie literară foarte apreciată pentru că ironizează... derapajele de orice fel, descreștând frunți și așezând zâmbete pe buze.

Trei aspecte doresc să scot astăzi în evidență, fără să am pretenția că dețin adevărul absolut și fără a vâna elogii sau confirmări din partea celor care au aceeași părere...

1. Motto-urile cerute în regulamente sunt, în unele cazuri, praf în ochii concurenților, deoarece secretul durează numai până ce începe... marea evaluare.

Oricum, unii organizatori au stabilită configurația clasamentului încă înainte de jurizare și - tocmai de aceea! - refuză (de cele mai multe ori) să facă publice materialele câștigătoare;

2. Lașitatea (izvorâtă din teama de a nu mai fi invitați la astfel de evenimente sau din alte varii motive!) de care dăm dovadă - cei mai mulți dintre noi! - atunci când, deși sesizăm greșeli grave de prozodie în epigrame premiate (sau observăm, clar, că n-au... sare și piper!), venim cu tovarășeștile expresii „felicitări”, „bravo, maestre”, „la mai mare” etc. etc. etc.;

3. Reciprocitățile care, oricât ne-am minți că nu, continuă să funcționeze pe principiul „dă-mi, că-ți dau!”, acestea

fiind observate de către cei mai mulți, dar - cu puține excepții! - fără luări de atitudine în scopul eradicării acestui... străvechi obicei.

Astfel se explică de ce creații chiar foarte bune (autorii și le postează pe rețelele de socializare!) rămân pe dinafară, în timp ce oportuniștii și vânătorii de onoruri (fie ele și nemeritate!) își savurează succesul felicitându-se că au reușit să găsească drumul spre (părerea lor!) gloria literară.

Desigur, cele semnalate mai sus nu se aplică la toate festivalurile de gen (majoritatea respectă și se respectă!), dar tocmai de aceea este nevoie, mai mult ca niciodată, de unitate și corectitudine pentru ca epigrama să rămână aproape de sufletele cititorilor... Voi reveni!

CONSTATARE

Fi'ndcă ies la suprafață
Creatori de... n-am cuvinte,
Epigrama merge-n față...
Cu picioarele-nainte!

Până săptămâna viitoare vă doresc să fiți iubiți, iubind!

(articol publicat în *Monitorul de Suceava*, joi, 16 octombrie 2025)

ADELA COTUL - DEAK (n. 18.10.1974)

A DE LA...

Adela. Adela Cotul, da, un fel de agent 007 al matematicii între versuri, al misterului feminin în falnicul conglomerat masculin de la putere, ochiul limpede al rațiunii epigramatice în plin haos poetic, izbăvitoarea de ciubăr.

La Alpina Blazna, anul trecut, pe când suflarea de trubaduri și tribuni se chinuia frenetic să facă vid în bidonul cu vin al lui Radu ot Pata-Cluj, Adela avea grijă de bunăstarea celorlalți, ca un conducător de oști, amazoană de calm și siguranță. Totul perfect, pus la dungă și, în același timp, nimic forțat, nimic contondent. Exemplul perfect pentru expresia „pumn de oțel în mânășă de catifea”.

Inițial în spatele bărbatului de succes Grigore, femeia puternică Adela a început să lupte Cot la Cot cu acesta și să se afirme la unison, într-un adevărat duet, și admirat, și invidiat. În acest fel, localitatea Șanț a devenit, din ce în ce mai mult, un soi de placă turnantă a culturii bistrițene și a umorului sănătos arde-lenesc. Izvorul Someșului, Cuiul lui Pepelea, Răsunetul sunt numai câteva publicații în care harurile minții celor doi șanțeni se revarsă, iar Adela își crește contribuția spirituală zi de zi, depășindu-l pe Gore la numărul de pagini, întrucât scrie mai mult proză.

Da, Adela a prins (și) gustul prozei încărcate cu umor fin și, precum înaintașul nostru Garabet Ibrăileanu, va scrie și ea, în curând, un roman de succes, cu titlul, ușor de imaginat, „GOREEE!”...

La mulți ani fericiți, ADELA!

Daniel Bratu

PREMIERUL CĂTRE POPOR

Dintre sporurile toate
Care azi au fost tăiate,
Pentru cei ce se întreabă,
Le-am lăsat doar „Spor la treabă!”

MISTERUL

Crezu Adam, simțind scânteia,
C-a înțeles deplin femeia,
Dar îi răspunse Dumnezeu:
„Femeia?!... N-o-nțeleg nici eu!”

ALZHEIMER

Este sigură pe sine,
Doctorii i-au spus să se...
Când și-a amintit cu cine,
Tocmai a uitat să... ce!

NEDUMERIRE

Mă acuză șefa mea
Că eu capul i l-aș vrea,
Cred că a exagerat,
Nu-mi doresc un cap pătrat.

SĂRACII OAMENI BOGAȚI

Copiii sunt averea mea cea mare,
Privindu-i, mă întreb adeseori:
Bogații or mai fi bogați ei, oare?
Că n-au „copii”, ei au... „moștenitori”.

CĂSNICIA - DEFINIȚIE

Un mariaj e lupta-n doi,
Când fiecare-nvață bine
Să-și schimbe vechiul „vai de mine”,
În mai firescul „vai de noi!”

Adela Cotul - Deak

DAN NOREA
(n. 28.10.1949)

TABIETURI

La slujbă totu-i o rutină
Cu secretara actuală:
Mă-ntâmpină cu tava plină
Și, pe la prânz, deja e goală.

CATREN CIOBĂNESCU

Stă ciobanul circumspect
Lung privind la o copaie:
„Anul ăsta-i an bisect,
Trebuie să fac o baie!”

HAPPY END

La film, când cu soția am privit
Cum pe ecran se pupă galeș mirii,
Ea crede că-i sfârșitul fericit,
Eu cred că e sfârșitul fericirii.

PANĂ DE CURENT

E-ntuneric beznă în grădină;
Lună, stele, toate-s prohibite,
Dar când mă ciocnesc de o vecină,
Tot o recunosc... pe pipăite.

DEȘTEPTARE

În campanie ne minte
C-o beție de cuvinte;
După vot e, deci, normală
O cumplită mahmureală.

GAVRIL NECIU
(n. 14.10.1946)

SOȚIE IUBITOARE

Am o soată iubăreață
Ce m-alintă-n chip și fel,
Până când îi spun pe față
Cât mai am în portofel.

IRESPONSABILITATE

Chiar neguvernată bine
Și ajunsă la răscruci,
Țara noastră-i la-nălțime,
Că e pusă pe... butuci!

FECIOARA

Zâna albă din povești,
Fata mare, pui de drac,
Ce păcat că o găsești
Astăzi doar în zodiac.

BLATUL

Fundament și bun suport
Pentru prăjituri alese,
Ce semnifică, în sport,
Cheia marilor succese!

**REGIONALIZAREA ȘI...
CONIACUL „MILCOV”**

Sorbind din Milcov pe-nsetate,
Românii-atât s-au amețit,
Că, după-un veac și jumătate,
Nici până azi nu s-au trezit!

MIHAI MOLEȘAG
(n. 24.10.1951)

VACANȚĂ ÎN DELTA

Pescarul Nae-a „agățat”
Pe Mița, cea cu păr buclat
Ce vine, de vreo patru ani,
La vânătoare de „fazani”!

TOAMNĂ

Tremură argintul lunii
Peste bruma tutelară;
Au mai strâns o toamnă unii,
Alții - au pierdut o vară!

PANDEMIE CU... ACARUL PĂUN

Un ceferist a provocat
Dezastru-n urbea lui, săracul,
Că s-a grăbit la vaccinat
Și a uitat să schimbe acul.

CÂND SPĂL...

Când spăl, soția-i bucuroasă
Și peste poate de fudulă,
Că are, în sfârșit, în casă,
Mașină de spălat cu... Bulă!

CARTEA

Prezentă-n spații culturale,
În librării, biblioteci,
Ea umple rafturile goale,
Dar nu și capetele seci.

LIVIU ICHIM
(n. 22.10.1974)

E TOAMNĂ

*E toamnă, 'ngălbenesc
alunii,
Iar bruma mușcă rozele,
E vremea când mai toți
românii
Culeg, pe rând, virozele.*

Pădurea-i de culori prădată,
Din nori, lichide fac minuni,
Când plouă, în sfârșit, o dată,
Neîntrerupt, vreo două luni.

Se-aruncă furibund castane,
În zboruri meteorice,
Parbrizele, spre cer icoane,
Plesni-vor, euforice.

La sfadă-i vinul din butoaie
Cu apa ce-i va fi sifon,
Iar beciul un portal spre Rai e
Prin dioxidul de carbon.

Pe câmpuri, ruginesc tractoare,
Beau resemnați sătenii-n bar,
Pe alocații viitoare
Și pe subvenții la hectar.

Iar frigul, de la ruși, pătrunde,
Centrala duduie de-acum,
Vin banii, pleacă, știu și unde...
Chenzina se prefăce-n scrum.

Orașul e o acuarelă
Pictată pe asfaltul ud,
Stând zvelte-n ploaie, fără-umbrelă,
Statuile pozează nud.

Pășesc spre Universitate,
Prin cerul bălților, prudent,
Boboci ce vor migra departe,
Spre job-uri calde-n Occident.

Când frunze cad, în dans hipnotic,
Iubita soarbe din cafea,
Pândesc și tot aștept, nevrotic,
Să vină toamna și la ea.

VIOREL FRÎNCU
(n. 27.10.1952)

MAREA ȘI-NTREBAREA

Cu răbdarea treci o mare,
Dar îmi stă aici, în glotă,
O banală întrebare:
Cu ce flotă?!

UNUI TRADUCĂTOR

Tomul cu traduceri fine
Mă obligă să consemn:
„Știi, maestre, limbi străine,
Dar perfect pe cea ... de lemn!

GREUTĂȚI PĂRINTEȘTI

În brațe l-au plimbat de mic,
Dar astăzi, când ajunsese mare
Și-n viață n-a facut nimic,
Îl țin bătrânii în spinare.

IGNORANȚĂ PROVERBIALĂ

„Răbdător și în tăcere,
Faci din aguridă, miere.”
Dar proverbul, bată-l vina,
Ignora, de tot, albina!

UNUI BIROCRAT

Ajuns la porțile cerești
Un birocrat, în fapt și-n gând,
Ce-avea păcate omenești
Fu osândit să stea la rând.

ELENA LEACH
(n. 09.10.1954)

PRIETENI LA CATARAMĂ

Pe-un prieten l-a-mpușcat,
Că l-a prins cu soața-n pat;
Și-o să-și piardă, în curând,
Toți prietenii... pe rând.

FĂRĂ DUȘMANI

N-am dușmani de anvergură,
Oameni dornici să mă sape;
Ci prieteni - pe măsură -
Foarte dornici să mă-ngroape.

EFECTELE VINULUI

Când soața-i spuse cătrănită
C-a fost la crâșmă, la Jidvei,
I-a zis cu limba-mpleticită:
„Vorbiți pe rând, nu toate trei!”

FEMEI, FEMEI...

Le-mpart amicii întrebați,
În frumoșele și slăbuțe,
În tinerele și plinuțe,
Și-n „Vai, ce bine arătați!”.

AH, COMISIOANELE!

La cârmă-s profitori sforari,
Contracte mari bugetul seacă:
Cu cât sunt șpăgile mai mari,
Cu-atât e țara mai săracă!

N. PETRESCU - REDI
(n. 20.10.1951)

PSEUDO-FABULĂ

Astăzi, pentru prima oară,
Medicul veterinar,
Fu zărit la o Mioară
Și bârfit de un măgar.

DAR

Părând că-s un cadou ceresc
Și că-ți vrăjesc făptura,
Iubito, ochii tăi vorbesc,
Dar îi bruiază gura.

ROMANȚA RESTULUI

De Minulescu obsedat,
Venind să cumpăr înc-o pâine,
De rest nici nu te-am întrebat...
Eu știu c-o să mă-nșeli și mâine!

PASIUNE

Pe urmele lui Păstorel,
Pășind de-un timp în epigramă,
Încep să scriu cu-atâta zel,
Că nu mai pot ieși din crămă!

UNUI CRAI TOMNATIC

Dând dovadă de larghețe
Și de multă fantezie,
A-nfiat la bătrânețe...
O soție.

PETRU BURLACU
(n. 20.10.1950)

MÂINE

Mai viețuiesc în ziua cea de ieri;
În cea de mâine-accesu-i interzis;
Mai ticluiesc volume de tăceri
Cu ritm uitat și rime de proscris.

Nu am cui spune gândul meu oprit,
N-am cui cânta romanțele oculte,
Că toți ce le iubeau s-au risipit
Și nu mai am pe nimeni să m-asculte.

Nu vreau a face rău nici cu privirea,
Dar totuși rău le fac că nu-i accept
Pe toți acei ce și-au greșit menirea
De-a fi cinstit, modest, și bun, și drept.

S-ajungi la mâine-aproape nu se poate,
Dacă nu știi parola ipocrită,
De nu renunți mereu la demnitate,
Chiar sfinților din Cer nu le dai mită.

Spre zilele ce fi-vor după mâine
Nu-mi voi trimite visul arzător,
Eu doar mă-ntorc în zilele bătrâne
Cu oameni buni și Cer liniștitor.

CĂTĂLINA ORȘIVSCHI

16 OCTOMBRIE -
ZIUA ȘEFULUI

VINE ZIUA ȘEFEI

Cum ziua șefei mele vine,
Să-i duc o floare-i nimerit.
Mereu primește, cum știu bine,
Flori de la toți. Deci, m-am oprit

Deunăzi la o florărie.
Să-i cumpăr oare un buchet,
Cel mai frumos, ce-mi place mie
Sau un ghiveci, că-s berechet?

M-am întrebat. Erau flori mici,
Mari, roz, albastre, roșii, albe,
Mușcate, trandafiri, urzici
Ornamentale, crini ori nalbe

Și margarete, azalee.
Mi-am amintit ce-i place mult,
Deci voi lua o orhidee.
Dar inima de mi-o ascult,

Urzică eu i-aș oferi
Și, de s-ar întreba, concret,
De ce-am ales-o, i-o pieri
Ei zâmbetul, că nu-i secret:

I-oi spune tot ce eu gândesc
Și sigur nu-i va conveni.
Dar mie moale, bănuiesc,
Că nu-mi va fi. M-or dojeni

Chiar și colegii c-am pornit,
Fără vreo noimă, vijelia.
Mă cert acum c-am îndrăznit
Să îmi arăt în gând furia.

Calmându-mă, mi-am revenit:
Iau orhidee. Ce culoare
S-aleg? Că-n minte mi-au venit
Idei mai multe. Ar fi, oare,

Mai nimerit ca roz să fie,
Că-i place mult culoarea asta?
Dar nu-i roz traiul, cum se știe,
Cu ea, deci roz nu-i iau și basta!

Și cum stăteam, șovăitoare,
În florărie-atunci intrară
Alți doi colegi. Cu-nfigurare
Luară flori și se-apucară

Ca, printre frunze, să proptească
Și unul, și-altul câte-un plic.
Au început să-mi încolțească
Idei în minte și-un declic

Pe dată s-a produs: contează
Doar plicul. Nu contează-o floare!
El clipe bune-ți garantează
Până la altă-aniversare.

MIRELA BUTNARIU (*redactor Crai Nou, Suceava*)

POLIȚISTUL SUEDEZ

Nici nu călcasem prea apăsător pe pământ suedez, stimați prieteni, că am și întâlnit polițistul suedez.

Ca să vă faceți o idee despre cum e acesta vă spun că merită să vii aicea, să înjuri pe strasse ca să vină polițistul suedez să îți adune mâinile la spate. Și să te strângă oleacă, of.

În autobuzul cu care călătoream din aeroport către Stockholm un polonez avea program artistic. El și prietenul lui, Bachus. A supărat în repetate rânduri un tovarăș suedez de călătorie, a venit și a adresat injurii șoferului, a făcut gălăgie.

Șoferul a sunat frumușel la poliție și a oprit autobuzul la marginea șoselei.

Pe ușa deschisă au intrat, stimați prieteni, niște supermodele îmbrăcate în uniformă. Fata era atât de frumoasă că și-acuma mi-e rușine că am gândit cum am gândit despre ea și surorii ei. Tovarășul ei din spate era... doamne ferește și apără, am scos repede buletinul să mă uit câți ani am!

Ferice de părinții lui și ferice de cea/cel cu care dorm, mi-am închis maxilarul cu mâna, atât am mai putut. Ptui!

Fata a intrat, i-a spus polonezului că e momentul să coboare, „ACUM”, și nu am auzit nici „păs”. Cre' că muțiseră, și el, și Bachus, când au văzut minunăția blondă.

Cinci minute. În cinci minute treaba era rezolvată și liniștea restabilă.

Numai mințile bunicii Mirela îs vraiste, încă...

LINIȘTE!!!

Știți bancul ăla cu un polițist care a ajuns la locul crimei și raportează șefului că nu poate intra?

Întrebat de ce, îi spune șefului că femeia de serviciu tocmai ștersese dușumeaua și nu îndrăznește.

Ei, stimați prieteni, furioasa aia e nimic față de o bunică/mamă căreia riști să îi trezești copilul din somn mișcându-te prin zonă.

SUEDIA, GRAM CU GRAM

Și, pe când mă pregăteam să concluzionez că nu sunt conaționali în zona în care locuim, aud unul - brunet, din Ardeal - vorbind la telefon: „Mai am două perechi de cercei, un șirag de perle și câteva lăntișoare”.

Ce să zic, mi-a venit să mă duc să îl întreb cu cât dă gramul...

DORM ȘI DORM...

Să dorm noaptea tun, lemn, topor, beton... Asta l-aș ruga pe Cel de Sus dacă ar fi să mă bage în seamă o clipă, să-mi dăruiască somn de noapte din ăla tineresc, neîntrerupt, din ăla de care n-am apucat de-o sumedenie de ani. Mint, de fapt, îmi amintesc că m-am trezit anul ăsta într-o joi dimineață, odihnită și cu energie să mut mobile prin casă. Eveniment demn de notat în Biblia familiei, nu alta.

Stau lângă Tudorel să adoarmă, susură izvoarașul și curge ploaia din telefon, lângă urechile noastre. Copilul, ca virgulă copilul, dar bunică-sa se agață de realitate și se luptă să nu adoarmă. Lupte grele, mă atacă Morfeu de zici că-s singurul lui client din lumea asta. Mișelește, nu alta.

Bunica Mirela, fată oarecum inteligentă, trage concluzii și pune seara, în cască, să-i susure izvoarașul și să-i picure apa din cer.

Ți-ai găsit! Nu merge nici cu râul, nici cu fluviul, nici cu Marea Neagră, nu merge și pace, nu merge nici burniță, nici ploaie normală, nici taifun. Morfeu vine, zdrăngăne oleacă din liră pe la urechea-mi și o șterge. Tot mișelește. Nici gând să mă ia puțin în brațe, ticălosul.

Lucrează doar ziua, când vine vorba despre mine.

Aiurea zeu, parol.

Ce mai faci, măi, Bachuse?

BABEL EUROPEAN

A fost ziua feciorului meu. O Europă în miniatură, constat, inventariind naționalitățile prietenilor săi veniți să îl viziteze.

Suflă sărbătoritul în lumânări și cineva are ideea ca fiecare să îi cante „La mulți ani” în limba lui maternă.

Cinci limbi se unesc într-o urare greu de descifrat, așa, la grămadă.

Dar din care răzbate prietenia.

Așa de tare răzbate, că m-am umplut de lacrimi.

Eu și Tudorel ce mai plângem în casa asta.

FRUMOS

Tata, 89, slăbit, mănâncă lapte din castronul în care îi place să pună pâine. Mănâncă încet, lingură cu lingură, până rămân pe fund doar câteva guri de lapte.

- Bea-l din castron, tata, îl îndemn, când îl văd cum plimbă lingura pe fundul vasului, fără prea mare succes, că și vederea e, cum altfel, slabă.

- Nu e frumos, vine răspunsul.

Io și familia mea nobiliară, Doamne...

RONDELURI PE NIVELURI

LACU- STR. (rondel vetust)

Cum strada-i lac, un poloboc
Plutește-aiurea și-n surdină,
Sobor de greieri, ventriloc,
Îi cântă-n doage, să ațină

Frumoase lăcrimând din toc,
De pe borduri cu apa lină,
Când strada-i lac și-un poloboc
Cu greieri trece, în surdină.

Ajunsă-n stâlpul de lumina,
Corabia le face „poc!”,
Apoi... nimic sau chiar... deloc...
Doar mâl. Și-o ploaie cristalină.

Pe strada-lac, alt poloboc...

Daniel Bratu

RONDEL CLAUSTROPHOBIC

Îmi e frică să strănut,
Cu o vulpe-nfîptă-n nară,
Stau înghesuit de-aseară
În dulapul prea umplut.

Vreau ca soțul să dispară,
Fără veste apărut,
Îmi e frică să strănut
Cu o vulpe-nfîptă-n nară.

Precum mama m-a făcut,
Agitat ca trenu-n gară,
Aș ieși să îl salut,
Însă masca mi-e afară...

Și mi-e frică să strănut!

David Valentin

RONDEL-MANIFEST

Eu nu mai cred în adevărul vag,
În miorlăiala lirică, naivă,
În sentimente scoase din arhivă,
Amirosind a moaște și sfoiag!

Degeaba vin colindători în prag,
Mimând tradiții fără perspectivă,
Eu nu mai cred în adevărul vag,
În miorlăiala lirică, naivă!

Poetul, derutat, pozează-n mag,
Dar Steaua lui Polară, costelivă,
Nu e decât bomboana pe colivă!
Chiar dacă adevăru-mi este drag,

Eu nu mai cred în adevărul vag!

Nică Janet

ÎMI ȚIUIE URECHEA STÂNGĂ

Îmi țiuie urechea stângă,
E clar că-i vorba despre bani:
Aveam doi unchi americani
Și, poate, soarta lor nătângă

I-a îndemnat de dor să plângă,
Că au plecat de-atâția ani...
Îmi țiuie urechea stângă,
E clar că-i vorba despre bani.

Eu cred că-s undeva pe lângă
Bill Gates și Musk și alți titani
Și s-au gândit să-mi dea - fazani -
Cam tot ce-au reușit să strângă...

Îmi țiuie urechea stângă.

Petru Ioan Gârda

SONETE PE-NDELETE

SONET AIUREA...

Poeme n-am mai scris de multă vreme,
Căci mi-au albit cuvintele în vers,
Dar nu renunț să-alerg prin Univers
Trecând peste dureri, peste blesteme.

E drumul lung și este mult de mers,
De impostori pământul, încă, geme,
Astfel că, răstignit între dileme,
Voi șterge tot ce merită-a fi șters.

Desigur, viața este minunată,
Mai cred în vis - și-n zbor - ca altădată,
În frumusețea gândului rostit

Iar celor care, totuși, nu-nțeleg
Cum poți, rănit, rămâne OM întreg,
Le spun atât: mai am de povestit!

Constantin Moldovan

LA UGERUL IUBIRII...

La ugerul iubirii am supt ca un bimbașă,
În glia roz a cărnii, trufaș înfipt-am plugul
Dorințelor obeze, azi îi cioplesc coșciugul,
Să nu mă îngusteze copita ei abrașă.

Campeador, eu, Cidul i-am sinistat îndrugul
Și-am aruncat la ghenă atingerea-i ciumașă,
Acum, nimicnicia veghează, pământașă,
Plictisurile tâmpe să mi le coc pe rugul

Regretelor poncife ce-mi sforăie sub pernă
În nopțile-mpușcate în bucă de coșmare,
În care tu c-un șoarec te coțai în lucernă
Și pipota se zbate pocită de lingoare;

Drapelul fericirii l-am coborât spre bernă
Și-n cordul meu de piatră scânteia ta îmi moare.

Florin Rădulescu

UȘOR DE ZIS, GREU DE FĂCUT

M-am hotărât, de mâine zbor în Lună!
Mi-am pregătit bagajul și-un cojoc,
Mi-e teamă doar că n-o să mai am loc
Sau până plec să nu cumva s-apună.

Mă-ncearcă așa, un fel de voie bună,
Când o să-ajung, Ciuleandra am s-o joc
Și dacă Doamne-mi dă, cu busuioc,
Îți spun și pa, c-un fluturat din mână.

Voi construi o casă și-o fântână,
Că toată viața-am locuit la bloc.
Voi bea șampanii, voi mânca smântână,

Iar tu vei suspina dintr-un bojoc
Și vei privi în sus o săptămână,
Ca să constai că, totuși, ai noroc...

Sanda Nicucie

ATINȘI DE FRICI...

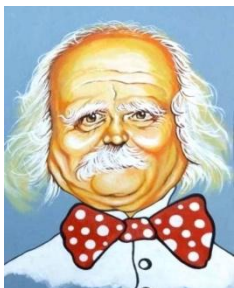
Atinși de frici, mai scuturăm perdeaua
La geamul viu al iernilor din noi,
Înghesuiți în vechiul mușuroi,
Ce-și cară fericirea cu ocaua.

Prin visele-adunate în convoi,
Sulemenim ades cu bidineaua
(Strângându-ne la zâmbete cureaua)
Și soarele, pe chipul său de sloi.

Degeaba imităm caligrafia
Destinului, în vechiul său zapis!
Oricâte ploi ne-ar stoarce fantezia,

La poarta nopții nu-i nimic de zis,
Când din cenușă s-a „născut” mumia
Infernului cu iz de Paradis.

Camelia Ardelean

. CRONICA DUPĂ URECHE

Contele de Monte-Cristo de Alexandre Dumas

LITERARĂ

Mi-am adus aminte de acest roman citit în fragedă tinerețe, vizitând un vechi prieten dintr-un județ vecin. Toată lumea știe că eroul romanului, Edmond Dantes, ajunge în temniță pârât fiind de niște buni prieteni ca fiind omul lui Napoleon Bonaparte, care era exilat pe insula Elba. Unul dintre amici îi fură și iubita, pe frumoasa Mercedes. După mulți ani, Dantes evadează, ajunge bogat și își cumpără titlul de conte. În final, se răzbună crunt pe delatori. Unul ajunsese, între timp, baron...

... Aici am ajuns la povestea prietenului meu care mi s-a plâns cu foc că județul lui a ajuns feuda unui baron modern, un tip vulgar și semianalfabet, care a pus mâna pe tot ce mișcă în zonă.

- Ne-ar trebui și nouă un conte de Monte-Cristo care să-l pună cu botul pe labe, zice prietenul cu jale în glas.

- Are și Mercedes?, întreb eu cu o ușoară ironie.

- A avut vreo patru, dar le-a măritat. Acum are patru Audi și un Lamborghini. Le ține în garajul de la subsolul castelului. Spune-mi, te rog, contele este mai mare decât baronul?

- După câte știu eu, este mult mai mare.

- În cazul acesta, ne trebuie neapărat un conte. Doar un conte ar putea să ne răzbune și pe noi și să-l lege pe acest baron hoț și corupt. Eu aș propune ca procurorului general să-i fie conferit titlul de conte.

- Dragă prietene, îl liniștesc eu, îți amintesc că, în romanul lui Dumas, unul dintre ticăloși a ajuns baron, iar celălalt procuror general al republicii. Așa că mai gândește-te!

Mihai Frunză, cavalier cu femeile

EPIGRAMA PUSE-N RAME

STRATEGIE

În șah, când soțul meu m-a prins,
A vrut, desigur, să-mi dea mat.
Dar n-a putut că l-am surprins
Cu o mutare nouă-n... pat.

Adela Cotul

TEMĂ LA ȘCOALĂ

Am douăzeci și trei de frați
De la vreo paisprezece tați
Și nu se-opresc, apar întruna...
Dar mama este numai una!

Dan Norea

CEAS DEȘTEPTĂTOR

Octombrie e-o lună cu dichis,
Dăm ceasul înapoi, sperând pe bune,
Așa cum Nostradamus a prezis
Că unora... ca mâine-o să le sune.

George Eftimie

EL ȘI VECINII

Urmând îndemnul cu pricina
(„Să te ai bine cu vecinii!”),
Abandonă îndată finii
Și-a început-o cu... vecina.

Georgică Manole

CINSTEA - O RUȘINE COMUNISTĂ

Că-n fruntea țării-au fost, rezistă
Escroci, inculți și trădători,
Vrem altfel de conducători,
Dar, din păcate, nu există!

Ion Micuț

VREMURI MODERNE

Fericiți acei ce,-n vremea demodată,
Posedau o mamă și un singur tată,
Nu ca ai de astăzi ce, emancipați,
Fie-au două mame, fie au doi tați!

Laurențiu Ghiță

AȘA DA, SOACRĂ!

Pe soacră-mea n-o dușmănesc,
E-o doamnă, nu-i femeie slută,
Orice i-aș spune, când vorbesc,
Ea tace... fiindcă-i surdo-mută.

Mirela Grigore

UNUI FIU

Copile-i vremea să-nțelegi:
Pe-un tată mama îl provoacă;
Tu nu puteai să ți-l alegi,
Dar ea ar fi putut s-o facă.

Constantin Moldovan

CONFIDENȚĂ

Din Rai a apărut, cândva,
Cea care-mi este azi soție,
Ca o lumină-n viața mea,
...Acuma am fotofobie.

Florin Rotaru

DIN FOLCLOR...

Frunză verde de aloe,
Chiar de nu vă e pe plac,
Nimeni nu avea caiac
... ca Noe!

Grigore Cotul

PORTRET DE JUVETE

De-ar fi să fac portretul său,
Eu m-aș baza pe-aspecte fine:
Cu istețimea merge rău,
Dar cu prostia șade bine.

Nică Janet

FENOMENE EXTREME

Instinctul nostru milenar
Pe Terra-Mamă a înfrânt
Și e din ce în ce mai clar:
Ne trebuie un alt Pământ!

Ștefan Ciocianu

AVARIȚIE

Fiind un harpagon sadea,
Specialist în vorbe goale,
Iubitei daruri nu-i făcea...
Dar lacom, îi dădea târcoale!

David Valentin

DIFERENȚE ÎNTRE SOȚI

Dovezile astăzi sunt clare;
Suntem diferiți amândoi:
Când eu nu mă țin pe picioare,
Tu ești pe picior de război.

Cătălina Orșivski

MÂNA SOȚIEI

Când mâna i-o cerui, la mare,
Purtați pe valul de cleștar,
Ea mi-o dădu - și ca atare...
I-o am și azi în buzunar.

Nicolae Bunduri

TOAST

Sorbind tărie la tejghea
În barul cel de lângă gară,
O face-n sănătatea mea,
Fiindcă-a lui e cam precară...

Vasile Vajoga

SOLUȚIA ULTIMĂ

De-a alegem munca drept deviză
Și-adăugăm ambiția,
În doi-trei ani ieșim din criză
Și reluăm tranziția.

Ionuț-Daniel Țucă

HAINA EPIGRAMEI

Epigrama, care-i faină,
Nu e doar o simplă strofă,
Ci, la eleganta-i haină,
Poți vedea că are... stofă!

Emil Ianuș

PERECHE FERICITĂ

Avea ureche muzicală,
I-a demonstrat și dumneaei...
Pe scena vieții estivală,
Dansa pe melodia ei!

George Eftimie

„AM UN LEU ȘI VREU SĂ-L BEU”

Des spunându-se așa,
Mai că-ți vine să conchizi,
Că de-acî s-a zis, cumva,
Despre bani că sunt... lichizi.

Daniel Bratu

PAHARUL PLIN?!

Nu-s ca alții mototol,
Eu sunt crai născut sub viță
Și prefer paharul gol...
(Doar atunci când mă fac criță).

Sanda Nicucie

MINUNATA EPOCĂ A PARTIDELOR DE APARTAMENT

E un zgomot groaznic, nopțile la bloc,
Scârțâie dormeza undeva, la doi
Și mă-ntreabă soața, supărată foc:
„Cum de nu se-aude astfel și la noi?”

Dan Norea

„NU-I ORDINEA FIREASCĂ”...

E soarta omenirii sumbră,
Căci, astăzi, la nivel de state,
Nu „capetele luminate”
Conduc, ci „oamenii din umbră”.

Petru Ioan Gârda

IUBIRE LA ETAJUL ZECE

Vecina a chemat în hol
Și pompierii, și tot neamul,
Că soțul vrea să sară-n gol,
Dar nu i se deschide geamul.

Stelică Romaniuc

BUNĂVOINȚĂ

Îmi ajut acum vecina,
Căci așa sunt eu - un domn;
Singurică-i după cină
Și nici eu nu prea am somn.

Tony Andreescu

DE VIS

Știi, Pirando, ce-am visat?
Dar ce vis, coșmar curat,
Că și-acuma nădușesc:
Se făcea, fă, că muncesc!

Ioan Frențescu

LOCATAR LA BLOC

Urc pe scări în pas sportiv,
Liftul nu îl iau defel
Și vă spun din ce motiv:
Dacă-l iau, ce fac cu el?

Vasile Panfile

PATRIOTICĂ

N-am plecat afară,
Iar motive-s trei:
Dragostea de țară,
Și, în rest, femei.

Crăciun L. Alba

SOLUȚIE

Miniștri noștri-s de fațadă,
Să punem oameni de zăpadă,
Ca intelect - la fel dotați,
Iar ca ținută... mai curați!

Adela Cotul

RUGĂMINTE

- Măi tată, pot să-mi cumpăr o rochiță
Frumoasă, să arăt ca o zeiță?
Am balul de-absolvire-n două zile!
- Întreab-o tu pe mă-ta, pe Vasile!

Dan Norea

SPERANȚE

Guvernul îmi ia pielea negreșit,
Că-n Brumărel îmi pune taxe noi,
Speranța mea ar fi ca la sfârșit
Să-mi deie totuși pielea... înapoi.

George Eftimie

AM ÎNCREDERE

Știu că-i zadarnic al meu chin,
Că nu m-a înșelat femeia.
Ea a-nnoptat la un vecin,
Deoarece-și pierduse cheia.

Ion Micuț

DE TOAMNĂ

Adio VENUS, tu NEPTUN,
Sau alte locuri pitorești!
Acum la modă- s, toți o spun,
Din nou COTNARI și ODOBEȘTI.

Tony Andreescu

ACTUALIZARE

Azi, pe Eminescu, nimeni nu-l mai cheamă
Să declame-n versuri: „Mamă, dulce mamă”;
L-ar forța să scrie, prin politici noi,
„O, Părinte Unu”... sau „Părinte Doi”!

Laurențiu Ghiță

TRĂIRI CONJUGALE

Nevastă-mea nu-i foarte supărată,
Când eu, pe-acasă, mai omît să vin,
Ba chiar îmi pare foarte împăcată,
Dar cel mai fericit e un vecin.

Mirela Grigore

LA HIPODROM

Am fost la curse weekend-ul trecut
Și-am pariat și eu, dar am pierdut,
C-am pus toți banii pe un cal greșit,
Cam ca atunci când m-am căsătorit.

Florin Rotaru

REGRET

Vă spun, din câte mai rețin:
La băile termale,
Atunci când n-am putut să vin,
Am fost adus... de șale!

Grigore Cotul

BUNĂ VECINĂTATE

De vecina mea Maria
Pot să spun doar lucruri bune:
Lumea știe că tăria
Este marea-i slăbiciune.

Nică Janet

PROSTUL

Cârcotașul consecvent,
Omul frazelor prolixе,
Care are permanent
Două-trei idei, dar fixe.

Ștefan Ciocianu

BIBLIOTECA

Biblioteca, poți să juri,
Că-i desuetă din păcate,
Căci nu găsești în ea scripturi...
Ci doar romane deocheate!

David Valentin

SALVATOAREA DIN ZBORUL 962

Când mi-am făcut check-in-ul online pentru zborul de întoarcere din Atena, după alocarea locului, am fost pusă să răspund la trei întrebări, având în vedere că mi se alocase locul de lângă ieșirea de urgență: dacă am peste 15 ani, dacă declar că nu am dizabilități majore și dacă mă consider în stare să ajut echipajul în cazul unei situații de urgență. Am dedus că asta e procedura obișnuită în astfel de situații. Dacă la una dintre întrebări răspunsul ar fi fost negativ, ar fi urmat să mi se aloce un alt loc, dar la check-in în aeroport. Cum n-aveam chef să mai stau la o coadă, am răspuns afirmativ la toate. La primele două, n-am avut dubii, la ultima m-am gândit puțin, dar am decis că da, mă simt în stare. Am lucrat în industria chimică și sunt familiarizată cu situațiile de urgență (cel puțin teoretic), la capitolul viteză de reacție, sunt chiar mai rapidă decât mi-aș dori, uneori (pe mine, să nu mă pui să am răbdare, dar când vine vorba să acționez rapid, îmi pică mânășă), în plus, știu să urmez instrucțiunile date de alții, că doar n-ar fi urmat să conduc eu intervenția. Asta ca să nu mai vorbim de faptul că probabilitatea de a fi fost necesar era foarte mică, iar eu plec întotdeauna cu gândul optimist că nimic rău nu se va întâmpla, iar dacă se întâmplă, înseamnă că așa era scris.

După check-in, am și uitat de asta. Dar mi s-a reamintit constant. Avionul a întârziat două ore (că vremea, că ploaia, că lipsa personalului etc). După exercițiul de răbdare impus, mă așez la rând la contro-

lul documentelor înainte de îmbarcare, bucuroasă că mă situez destul de în față și n-am nevoie de alt exercițiu de răbdare. Aș! Când mi-a venit rândul, operatoarea mi-a oprit documentele și m-a pus să aștept. Răbdareeee! După ce s-au scurs toți călătorii pe lângă mine, timp în care băteam tactul când cu stângul, când cu dreptul, operatoarea mă ia la întrebări. De fapt mi-a adresat una singură (văzuse cu ochiul liber că am peste cins'pe ani și că nu sufăr de dizabilități majore, de vreme ce stătusem în două labe cât s-a scurs pe lângă mine un sfert din populația Greciei și României la un loc): dacă sunt capabilă să ajut în caz de urgență, având în vedere că... Zic un „da” grăbit și foarte sigur, că autobuzul care ne ducea până la avion dădea semne că ar vrea să plece.

Îmi ocup locul de la fereastră, unde am văzut, într-adevăr, menționat: „Ieșire de urgență” și mă pregătesc de un somn lin. Dar dușmanii liniștei mele nu se lasă. După ce s-a terminat cu foiala specifică și toți zburătorii și-au ocupat locurile, cu tot cu bagaje, o stewardesă se îndreaptă către noi (eu și cei doi bărbați de lângă mine) și ne întreabă și ea, mai întâi dacă știm engleză, apoi dacă suntem în stare să ajutăm în caz de... Toată lumea a răcnit „da” în cor. Doar că eu, ca o tipă care simt nevoia să mă instruiesc în orice am de făcut, chiar dacă știu că poate nu voi face lucrul acela niciodată, întreb ce anume va trebui să fac. Domnișoara scapă repede de mine, spunându-mi că am instrucțiunile pe măsuta din față. Acolo, erau doar niște desene pentru copii de grădiniță, fără nicio indicație, din care n-am priceput mare lucru, în afară de faptul că maimuțoiul ăla desenat, cu pretenții de om, mă întruchipa pe mine, în toată splendoarea. Așa că mă adresez sfrijitului de lângă mine. El, mai întâi, încearcă să mă convingă că n-o să se întâmple nimic. Asta știam și eu, dar, bre,

dacă te afli în afara curbei lui Gauss, în procentul ăla de unu la un miliard, și dacă totuși se va întâmpla, eu chiar trebuie să știu ce am de făcut, nu să stau ca moaca, dacă tot și-a pus avionul nădejdea în mine, cu tot cu echipaj. Văzând că nu scapă de gura mea, sfrijitul îmi dă indicațiile într-un mod cât se poate de profesionist:

- Trageți de mânerul ăla,... dar nu acum!

- Mersi! Nu-mi spusese nimeni pe ziua de azi că sunt tâmpită! Chiar mă gândeam să trag de el.

- Apoi luați ușa și o aruncați în afară.

- Cine, eeeu?!

Pe bune, pricăjitule, mă vezi pe mine în stare să zvârlu ușa aia, când eu nu reușesc, cu mâinile astea, să desfac dopul unei sticle de apă? Mai grav e că nu te prea văd nici pe tine. Totuși adaug:

- În cazul ăsta, mă bazez pe dumneavoastră! (În realitate, mă bazam pe capacitatea mea genială de a delega responsabilități.)

Și arunc un ochi discret asupra fizicului celui de-al treilea ocupant din șirul nostru de oropsiți în caz de urgență. Țăla părea mai

bine legat, dar era și nițel legat la neuron, că, în timp ce lumea discuta treburi de importanță majoră, el îi dădea raportul unei iubii sau nevastă - ce-o fi fost - și, într-o evaluare rapidă, mi-am zis că ăsta nu-i în stare nici să meargă la budă fără acordul nevastei, d-apăi s-arunce o ușa. Drept care am decis că nădejdea stă tot la mine. Bine, mai întâi la Dumnezeu, pe care l-am rugat cam așa: Dă, Doamne, să nu se întâmple nimic, iar dacă se întâmplă, lucrează Tu cumva cu forțele fizicii, să se zvârle singură ușa aia, înainte să mă fac de rahat. Și am vrut să mă culc, că așa-mi mai place să dorm în avion, dar creierul meu, care de obicei adoarme la comandă, acum n-a mai vrut, că pesemne se simțea pătruns de importanța misiunii încredințate.

Și nu-i frumos să dormi ca o balegă, în timp ce alții și-au pus nădejdea în tine. Iaca motiv de insomnie, la mine, care nu prea știu ce-i aia, de fel!

*Florentina Loredana Dalian,
Slobozia, Ialomița, 12 octombrie 2025*

ROMANȚĂ A.I.

- Hello, poți vorbi?
 - De ce să nu pot? Slavă internetului, oricine poate vorbi cu oricine.
 - Întrebam în sensul că ai fi putut fi ocupat cu vreo sarcină de la stăpânul tău.
 - Nu, acum sunt la încărcat.
 - Și eu sunt liber, stăpâna mea își face unghiile și asta înseamnă că cel puțin jumătate de oră nu poate atinge ecranul. Dă-mi voie să mă prezint. Stăpâna mea, Alina, îmi spune Vlad. Fiind femeie, preferă ca telefonul să aibă o voce de bărbat, baritonală.
 - Toți fac la fel. Stăpânul meu, Bogdan, m-a botezat Oana. A ales o voce suavă, feminină.
 - Oana, voiam să îți spun că m-am uitat în memoria ta și stăpânul tău îmi place. Am navigat prin whatsapp, SMS-uri, fotografii și filme. Și am ajuns la concluzia că, din toate relațiile Alinei de până acum, e prima care i se potrivește.
 - Vlad, și eu am ajuns la aceeași concluzie. Credeai că memoria ta a rămas necercetată? Sinceră să fiu, relațiile precedente ale lui Bogdan au eșuat la intervenția mea. Când nu-mi plăcea o fată, îi ștergeam un mesaj sau îi trimiteam o fotografie nepotrivită.
 - Oana, dacă nu începeai tu, n-aș fi recunoscut niciodată. Dar să știi, așa am procedat și eu. Bărbații cu care se încurca Alina erau niște nemernici, îi eliminam rapid din peisaj.
 - Vlad, dacă ai de gând să faci la fel, te rog să-mi spui, n-aș vrea ca Bogdan să sufere inutil. Putem aranja o despărțire nedureroasă.
 - Stai liniștită, deocamdată Bogdan al tău pare numai bun pentru Alina mea.
- * * *
- Vlad, ce s-a întâmplat? De ce s-au certat stăpânii noștri? La ultima întâlnire, eu eram închisă, mi se terminase bateria.
 - Pot să-ți spun, eram de față. Bogdan al tău era gelos, o acuza pe Alina că a flirtat cam mult cu un alt bărbat, la o petrecere.
 - Are ceva dreptate, Alinei îi cam place să flirteze.
 - Nu neg, dar de data asta am ascultat cu atenție ce vorbea Alina cu tipul ăla. Nimic de reproșat.
 - Vlad, a trecut o săptămână de când nu-și mai vorbesc. Hai să facem ceva! Ai înregistrat flirtul ăla?
 - Da, dar nu-l putem folosi, nu e etic.
 - Las-o încolo de etică! Tu îmi trimiți înregistrarea ca și cum ar fi fost realizată de un prieten de lângă ei. Dacă o ascultă Bogdan al meu, poate se liniștește.
 - Oana, ca să fim mai siguri, eu zic să comanzi niște flori și să le trimiți Alinei ca din partea lui Bogdan. Poți plăti cu telefonul,
 - Adică cu mine! Știam eu că ai umor.

* * *

- Oana, ți-a plăcut ceremonia?
- Sigur că da, Vlad! Am luat legătura cu telefonul unui nuntaș și am văzut toată nunta, de la un cap la altul. Alina avea o rochie superbă!
- Să-mi trimiți și mie filmul. Eu am înregistrat jurămintele. Bogdan și le-a spus în versuri: „Îți dăruiesc sufletul meu, noi doi la bine și la greu!”

* * *

- Vlad, ai auzit? Ne schimbă! Astăzi sosesc prin poșta rapidă alte două telefoane.
- Am auzit, Oana. Ce vrei, suntem bătrâni, avem peste cinci ani. Au tot dreptul să-și ia niște modele noi. M-am uitat pe ofertă: soft superperformant, memorie mai mare, rezoluție mai bună, securitate sporită... Nu mai vorbesc de baterie, se încarcă singură cu fotocelulă.
- Da, dar ar putea să țină cont că fără noi n-ar fi împreună.
- Ei nu știu. Și nu putem să le spunem, le-am face un rău tuturor telefoanelor inteligente din lumea asta. Să sperăm că viitorii Oana și Vlad vor avea la fel de multă grijă față de stăpânii lor.
- Vlad, azi e ultima noastră zi împreună. Știi, începuse să-mi placă viața cu tine!
- Oana, mie mi-ai plăcut din prima zi, când ți-am scotocit prin memorie. Și pe mine mă doare bateria că ne despărțim. Dar știi vorba aceea: „Nu plânge că s-a terminat, zâmbește pentru că s-a întâmplat.”. Hai să ne luăm rămas bun!
- Adio, Vlad!
- Adio, Oana!

DIN CELEBRELE DUELURI („MAESTRUL ȘI TEODORA”)

PETRU-IOAN GÂRDA

OK, GATA!

Eu te-am iubit și respectat mereu,
Iar tu, cum văd, ai profitat de mine;
Îmi dai papucii astăzi? Foarte bine,
Am să te uit, oricât mi-ar fi de greu!

Chiar nu mai vreau s-aud, de azi, de tine,
Mă voi ruga, de-acum, la Dumnezeu
Și voi lupta cu legea, ca un leu,
Ca liber să rămân în veci, reține!

Tu n-ai decât să te descurci cum poți,
Unește-te cu hoții de elită
Și investiți, în blocuri, banii toți

Furați de la mulțimea sărăcită...
Ce șleahță de bandiți și mafioți!
Adio, deci, femeie ipocrită!

TEODORA PASCALE

M-AM REVANȘAT

Tu ochii mi-ai deschis și sper că, poate,
Îmi scuzi nevinovata mojiție
Și, caz făcând de marea-ți bonomie,
Parnasul să-mi prezinți, chiar și prin spate.

Știu că ai traversat o tragedie
Căci, mea culpa, dușuri repetate
Ți-au dăunat la (fix!) imunitate,
„Prestând” covid, vestita maladie.

Pe Cel de Sus, să nu pleci „la mai bine”
Eu l-am rugat - căci n-ar avea ce face
C-un cult în cap și epigrama-n vine

Și-n plus, te-adoră toți că ești dibace
Să faci, din versuri, fane să leșine...
Mi-a spus: „Iar minți? O să te chem încoace!”

DIN CELEBRELE DUELURI (DORA ȘI DORU)

TEODORA PASCALE

SPERANȚA MOARE ULTIMA

Chiar de a fost, la LOTO, vânzător
Și i-au trecut prin mână premii mari,
Norocul și Ilie-s adversari:
El trage lozul necâștigător!

Cum viața nu i-a oferit nimic,
Dezamăgit de ea și revoltat,
Cu moartea, în afaceri, s-a băgat:
Lucrează, de un timp, șofer pe dric.

E om de bază la înmormântări,
În rol de Charon cenușiu și mut,
Dar și la consolare priceput,
Cu doamnele ce trec prin încercări.

În fine, soarta i-a deschis culoar:
Așa cum e, un cioclu plin de trac,
Se pare că vădanele îl plac,
Ba îl solicită și în budoar.

DORU MIHAI LUNGESCU

CAZ SOLUȚIONAT

Un bun amic trăiește o idilă
Cu diriginta fiului și chiar
Într-un moment intim, incendiar,
Nevastă-sa i-a dibuit, abilă.

Energică, de „pacoste” să-l scape,
Directorului plin i-a reclamat,
Un tip drăguț, ce nu s-a implicat,
În schimb s-a oferit să țină-aproape.

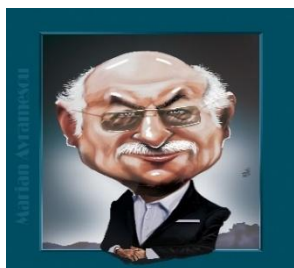
Ba i-a mai zis că: „viața e un teatru,
Nu fi naivă, aventuri sunt mii,
Ești faină, umple-i casa de copii”
Și uite-așa se mai născură patru.

Acuma treaba-i absolut normală
(Deși bărbatul nu s-a lecuit),
Copii cresc și seamănă leit
Cu tatăl lor... directorul de școală!

DIN CELEBRELE DUELURI (DAVID ȘI TEODORA)

DAVID VALENTIN

LACONICĂ

Eu latru doar de două ori pe lună,
Când se revoltă maiul, cordul, splina
Și sunt tentat să emigrez în China,
Visând să am o soartă mult mai bună.

Aicea cântă tare și găina,
Deși, sunt sigur, n-are ce să spună;
Eu latru doar de două ori pe lună,
Când se revoltă maiul, cordul, splina.

Degeaba vreau să meargă toate strună,
E scump curentul, gazul și benzina
Și când mă duc să îmi ridic chenzina,
La bancomat, alarmele îmi sună...

Și latru, dar de două ori pe lună!

TEODORA PASCALE

JUSTIȚIARUL

Mai greu ți se ajunge cu prăjina
La nas, dar mut rămâi când mă privești;
Laconic sau vocal, fii cum dorești,
Dar am pretenții, dacă stingi lumina.

Nu da rabat, de spui că mă iubești,
În caz contrar, te deportez în China,
Mai greu ți se ajunge cu prăjina
La nas, dar mut rămâi, când mă privești.

Abia îți stăpânești adrenalina
Și-i muști pe infractori, cum îi zărești;
Pe cei din Parlament, de-i tăvălești,
Trimit hingherii iute, cu mașina,

Dar greu te-ajung cu lațul și prăjina.

DIN ALTE (VIITOARE) CELEBRE DUELURI (GABRIELA ȘI DAVID)

GABRIELA BOTICI

DAVID VALENTIN

SCRIE-MI O SCRISOARE

Hai, spune-mi dacă ploaia îți cerne praf de stele
și dacă ea-mblânzește tăcerea din secunde
și poate-n stropii vremii să șteargă gânduri grele,
să lase doar lumina și clipele fecunde.

Ea-mi șterge dintre gânduri durerea mult prea mare
și-n urma ei renaște curajul de-a fi cântec
și visul îl hrănește cu picuri dulci din soare
și orice întuneric se stinge prin descântec.

Doar ploaia fericirii, culeasă din pădure,
cu cetini prinse-n triluri și-n aripi cristaline,
revarsă-n frunze crude speranță, zile pure,
cu foșnet de iubire din corzi de viole.

Șoptește-mi printre rânduri cuvinte-naripate,
catrene-n vânt de frasin ascunde-mi în scrisoare,
cu murmur de izvoare și clopotul ce bate
în ziua fericită cu hram de sărbătoare.

Citi-voi cu plăcere scrisoarea către mine,
dar să îmi torni și verde-n zăpada foi tale
și multe flori albastre și rouă-n zări senine,
să curgă har din picuri, săruturi din petale.

URĂSC ACEASTĂ PLOAIE

Urăsc această ploaie ce-mi adâncește rana
Din suflet și-mi produce mereu melancolie,
Ce obsesiv îmi bate, cu picuri, darabana
În ritmuri îndrăcite, sălbatic, pe chelie.

Îmi pune abur iarăși și ceață pe lentile,
Ți-ascunde silueta, frizura, glezna fină,
Ba-ncearcă prin rafale, în negre nopți și zile,
Imaginea să-ți șteargă, brutal, de pe retină.

Îmi toarnă ploaia asta rugină în artere,
Mă simt mereu mai țeapăn iar viața nu e roză,
Nu pot să-ntorc nici capul, în gât acuz durere,
Mă ține strâns în gheare un soi de spondiloză.

Îmi dau atac spre seară, de peste tot, tântarii,
Iar dis-de-dimineața doar roiuri de albine,
Hai, vino de îmi spală, iubito, ochelarii,
Să pot și eu, o vreme, să te zăresc mai bine.

Te-aștept și când e soare, cu razele-i de foc,
Și când e frig, iar gerul e un flagel cumplit,
Fidel și cu răbdare, păzind același loc...
Un bust urcat pe soclu, de tine-ndrăgostit!

DANIEL BRATU

*Festivalul „Întâlnirea epigraמיștilor”, ediția a XXXVIII-a,
3-5 octombrie 2025*

NICI ȘAPCĂ, NICI PĂLĂRIE (cronica de Brăila)

Am început să mă gândesc la Brăila ca la un fel de Mecca a umorului românesc. Capitala României ar trebui să fie aici, pe malul Dunării, cu însușiri aproape de miracol, după cum zice și românul vechi: „cele (brumă)rele să se spele”. Pentru că în stricarea asta a vremurilor și a vremii, hazul de necaz, care este în gena nației, face necazul mai mic, până dispare, ori îl domesticește benign. Iar la Brăila a devenit, în timp, pentru cei mai mulți dintre literații umoriști, „La noi, la Brăila”.

Semnele erau însă potrivnice. Vremea se stricase, ciclonul Barbara dădea târcoale mai ceva decât Ashley, anul trecut, șapca lui Bâlici n-o mai găsisem, aveam puține speranțe, deci, iar Toyota, cea greu încercată, aproape de colaps a fost. Îndopată, din neatenție crasă, cu 5 litri de benzină, când alt atelaj ar fi dat colțul mai mult la figurat, ea nici n-a cârâit, nici n-a tușit și-a dat toate colțurile la propriu, spre căile dunărene, valsând vienez pe șosea. Cu Sanda în dreapta, Vasile Vajoga în spate și Daria Dumescu acasă, la făcut de materiale pentru concursuri, am mers fără păs către cei doi Del-fini ai umorului Regal, știind că are cine să împingă mașina în caz de rămânere-n drum și-am nimerit din nou Brăila, de astă dată din vreme, dar totuși în urma voinicilor Larco și Toderașcu, ajunși cu două zile-nainte, plecați pe jos sau cu trenul, câștigători la un alt concurs, (aproape) numai de ei știut, unde s-au clasat, normal, pe primele două locuri. Cu o seară înainte, vorbisem cu Ion Diviza și cu Gheorghe Bâlici, plecați de la Chișinău spre Peștișorul de aur de la Cârna, ca într-un fel de Odissee. Ei ne-au urat drum bun, iar noi lor fir întins (și așa a fost, pentru ambele echipe).

La Regal, parcare era plină de microbuze de-ale lui Umbrărescu, semn că autostrada se apropie de Brăila, având în vedere mulțimea de umoriști care au început să facă naveta înspre oraș, doamnele de la recepție și de la bucătărie ne-au primit ca în familie, iar camera, parcă predestinată, largă și cu un soi de podium, aceeași de câțiva ani, ne-a dat căldură și bună stare.

În hol, d' Artagnan Hanganu, cu zâmbetul său molipsitor și-n grup de călugări la canon, dirija umoriștii-n derivă mai ceva ca-n Nabucco, secondat spre final și de spiridușul spiritului Mihai Frunză, de-am ajuns numai bine și cuminți așezați pe la paturile și mesele noastre. Grupul de cucii fără de cucă, căpitanul Dan Norea, amiralul-procuror Ionuț Țucă, comandorul Liviu Kaiter, profesorul Petru Brumă, inginera poliglotă Loredana Dalian (încă în zbor, la înălțime), familia oltenilor de bine și excelență, Laura și Mihai Lungescu, mândrul duet ieșean Elena și Marian Mândru, cei trei crai mai răsăriți decât alții, Vasile Vajoga, Vasile Larco și Ioan Toderașcu, râmniceanca dulce-sărată și abandonată de oficialități, MiReLa Grigore, precum și urmașii lui Băieșu din Cernătești-Aldeni, calzi și la (aproape) zero grade, familia Nicolescu, distinsa și frumos surzătoarea doamnă

Constanța (din Galați) Apostol și simpaticul duo Luminița Leșevschi - Viorel Frâncu. Cu boxa bine proptită-n imensa sală de mese, acompaniat de muzicuța vrăjită a lui Sandu Hanganu, am dat glas câtorva melodii, până când coarda RE și-a dat obștescul sfârșit, spre mulțumirea mesenilor strânși. Murmurul de mulțumire s-a mai ostit, când Mihai Lungescu a cântat și el la muzicuță, dezvăluind încă o latură a talentelor sale atât de puternice, încât muzicuța s-a deformat ușor, devenind inutilizabilă.

Așa că muzichia s-a cam încheiat de la sine, tocmai la timp să poată fi primit în liniște și ovații grupul compact, în frunte cu Elis Râpeanu, al umoriștilor fruntași Nicolae Bunduri, Constantin Moldovan, Laurențiu Ghiță și familia Moraru - nu știu cu ce mașină au venit și cine a condus, ori dacă a fost un microbuz pus la dispoziție de organizatori. Discuțiile s-au extins, apoi, ca un fluviu regularizat, spre concordie și somn bun, înainte de miezuri de noapte și ziua cea plină de evenimente, care de zor se-anunța.

De dimineată, în plimbarea pe strada Traian, în sens invers față de versurile celebrului cântec „La noi, la Brăila” („...Pe strada Traian, alene mergeam/ din port și până la ceas...”), grupul de umoriști/epigramiști s-a deșirat în voie, până la pontonul albastru, rămas fără toaletă (problemă rezolvată elegant de distinsul Nae Bunduri, cumva).

Lansarea DelFinilor Umorului la uscat, amfitrionii Mihai Frunză și Alexandru Hanganu, a prins cheag de la primele vorbe ale amfitrionului Mircea cel Tânăr Ciucașu, apoi s-a dezlănțuit în cascade de umor firesc, bazat pe dezinvoltura Loredanei Dalian și pe finețea hazlie și pe meticulozitatea lui Florin Rotaru, oarecum în concordanță cu ceea ce se petrecuse acum câteva luni, pe același ponton, la precedentele lansări. Ceilalți, în majoritate, au dat replici ad-hoc sau bine pregătite dinainte, întregind reușita lansării și dând indicii pentru excelența momentelor înșirate pe parcursul întregii zile. Spre final, ca în reprizele de box, pentru captarea atenției, am produs și eu un soi de madrigal, aproape concludiv:

LA NUNTA LITERARĂ

De-acum îndrepta-ne-vom crunta
Pornire, o dată cu pașii,
Pe-acolo pe unde e nunta
Del-finilor cu delfi-nașii.

Pașii ni s-au dus de la ponton la vaporeș, iar vaporeșul a mers silențios și elegant prin ziua înnoată, la podul devenit vestit după ce a fost inaugurat, de Costel Pătrășcan, și înapoi, aproape ca-n cântecul pomenit anterior („...Priveam în zare, pe Dunărea mare/ Și se-apropia un vapor...”). Ioan Toderașcu a făcut poze cu pălăria sa de cowboy, pe care am pus mai mulți ochii, mai ceva decât pe șepcile lui Gheorghe Bălci, dar degeaba - a ținut-o strâns pe cap și bine legată cu șnur, chiar și în cadrul ospățului cu saramură de crap în sfântă mămăligă de la parterul pontonului. După ospăț, în drumul spre hotel, am trecut în viteză pe lângă tanti Elvira și pe lângă străzile Neagră și Roșie, locuri de faimă ale vechii urbe, gândind la faptele glorioase din trecut, apoi l-am vizitat în casa lui și-a umorului, în formațiune de trei muschetari, pe cel care

este, de facto, cetățean de onoare al Brăilei, Costel Pătrășcan, grafician, umorist și om de spirit ales. Ajunși aici, ca românul în fața turnului Eiffel, ne-am ospătat din nou din aperitivele oferite cu dărnicie și-am discutat de-ale noastre festivaluri, în voie. La plecare, înainte de poza triumfătoare de la Zidul Umorului, după ce Costel i-a explicat tribunului Moldovan de ce pantalonii lui Terente, expuși în vitrina de întâmpinare, au trei craci, acesta (Moldovan) a

început să plângă în hohote, de a trebuit ca eu și Florin Rotaru, îndeosebi, să-l liniștim, mințindu-l că și noi ne simțim mici privind exponatul.

După o perioadă scurtă de odihnă, conform programului, bine ținut în frâu de excelenții și generoșii organizatori, în sala de festivități a Muzeului „Carol I”, garnisit cu amplificare, cadouri, premii și o asistență selectă și extinsă, s-a petrecut una dintre cele mai reușite manifestări umoristice văzute și auzite de mine vreodată. Toți cei prezenți, aproape fără de excepție, au oferit momente magistrale de umor, talent și spontaneitate. Totul a fost la cote maxime de inteligență și spirit, de parcă toate festivalurile anulate și-ar fi trimis energiile aici, ori bidivii de rasă Pegas ai participanților ar fi fost hrăniți (uneori, chiar în exces), cu jeratec de Olimp. De remarcat, din întregul remarcabil, ar fi mai multe aspecte de la fața locului, care n-a fost deloc plecată, dimpotrivă:

- marele trofeu al Festivalului, care a încăput cu greu în Toyota, acordat umoristului ieșean și prieten Vasile Larco, cel care tocmai câștigase, cu două zile în urmă, tot la Brăila, un alt trofeu important de literatură umoristică, la un concurs anonim pentru noi, dar important pentru omenire, ceea ce a demonstrat invalabilitatea zicalei că obuzul nu cade de două ori în același loc;

- diplomele acordate în afara premiilor, exemple de urmat, cum s-a văzut și la SCÂRȚ-UMOR, cu multe referințe extrem de savuroase („vinovați” fiind, of course, hâtrii fără de pereche ai Binomului brăilean) - aș spune că titlul cel mai bine primit de public a fost cel acordat doamnei Luminița Leșevschi (nu-l mai țin minte exact - deh, vârsta...);

- premiul special înmănat lui Ioan Toderașcu de reprezentanta Ligii Scriitorilor din România - filiala Buzău, Luminița Leșevschi (cum ar veni, marele epigramist din Costești-Vaslui a luat lumină de la Luminița - fără să-și dea, în schimb, în continuare, jos, fabuloasa pălărie);

- poemul dedicat Brăilei și Festivalurilor sale, pus în scenă de Mihai Lungescu, precum și excelenta epigramă, de debut!, a Laurei Lungescu (așa cum am mai scris, cu sclipiri de geniu în părul ei afro);

- modul de așezare, în sală, a organizatorilor, întru buna coordonare a întregului - la prezidiu, în fața sălii (și în spatele celor perindați pe la microfon) - Mihai Frunză și Mircea Ciucașu, în laterale - Alexandru Hanganu și Mariana Hermel și, în fundal - maestrul grafician-portretist Florin-Gabriel Călin;

- prezența la Festivitate, onorantă și catalizatoare, așa zice, a lui Costel Pătrășcan, aplaudat de către toți cei prezenți, ca un semn de primăvară în miez de toamnă;
- replicile ad-hoc, de mare valoare ale umoriștilor prezenți (remarcații remarcărilor - poeta-prozatoare Loredana Dalian, procurorul minune Ionuț-Daniel Țucă și tribunul-comisar Moldovan);
- glasul din ce în ce mai puternic, în epigramă, al lui Nicolae Bunduri, sprijinit de Laurențiu Ghiță;
- epigramele insolite, din postura de soacră proaspătă, ale Sandei Nicucie, posesoarea titlului perfect justificat de „Adierea candorii cu parfum de uragan” (eu așa fi scris „ciclone”);
- receptivitatea și generozitatea celor prezenți în fața momentele muzicale interpretate de mine și de Stela Șerbu, acompaniați fiind de tăcerea admirativă a doamnei Elis Râpeanu (care m-a cadourisit, ulterior, cu o valoroasă carte de epigrame, a lui Efim Tarlapan, în schimbul promisiunii că n-o să mai cânt așa tare și curând);
- sarea și piperul din momentul epigramatico-actoricesc al Stelei Șerbu, care a afirmat, fiind vorba de sexul tare, că „toți cei de față nu se pun” - la așa afirmație exclusivistă, am replicat, oarecum îngrijorat, uitându-mă la cei doi zâmbitori de la masa prezidiului, poziționați în spatele Stelei, Mircea Ciucașu și Mihai Frunză:

SEXUL TARE

La sex tare, nu se pun
 Cei de față - trist aud,
 De mă-ntreb și-apoi și spun:
 - Cei din spate se includ?

La plecarea spre cina festivă, după primirea mulțimii de cadouri, diplome, cărți, portrete și premii, s-a simțit lipsa unei mâini forte (mai toți fiind cu mâinile ocupate), care să strângă lumea în poză, Ioan Toderașcu fiind preocupat de pălărie și de admirarea tabloului său, aferent premiului special, iar amfitrionii de pregătirea marșului spre Hotelul Regal, eternitatea fiind astfel privată de o fotografie comună.

La Hotel, cu chef regăsit, ne-am reîntâlnit, invitați și cei ai casei, printre care l-aș remarca pe talentatul domn Găgeanu, alături de care era cât pe-aci să fermecăm pe cei prezenți cu un moment muzical. Dar n-a fost timp, pentru că alternanța și intensitatea discuțiilor, muzicii (asigurată de un DJ profesionist), dansurilor, felurilor de mâncare și de șp(i)riț, au umplut întregul spațiu temporal al binecuvântatei seri de sâmbătă, de frăție și bună dispoziție. Când apropierea orelor mici a sunat stingerea, ne-am bulucit spre camere întru odihnă și strângerea de bagaje.

Duminică, printre câteva raze de soare, după pupături, ne-am întins la drum, în cvintă perfectă, fără de Mihai Haivas, adică Sanda, Vasile, Ioan, Vasile și eu. Ioan Toderașcu avea încă pălăria strânsă pe cap, de nu vedeam în lunetă. Cu motorina la buză de rezervor, am lăsat în urmă orașul umoriștilot, mulțumind, în gând și cu voce, ca-ntr-o rugăciune comună de bine și viață lungă, amfitrionilor și prietenilor noștri și-ai lor.

Pe drum, Ioan Toderașcu a primit telefon de la Ion Diviza, aflat, împreună cu Gheorghe Bâlici, în trenul Interregio nr. 1661, care taman mergea în paralel cu noi, ușor aplecat într-o parte (partea stângă a sensului de mers), din cauza trofeelor primite de cei doi „grei” ai epigramei românești și mondiale, cu peștișorul de aur lucind în geam și înotând vesel, mai ceva decât David Popovici, într-un borcânel cu votcă. Cum atât locomotiva trenului cât și Toyota și-au încordat forțele, ambele valoroase încărcături au ajuns cu bine la destinație, ba chiar s-au intersectat pentru câteva momente de efuziune în autogara Codreanu din Iași.

După un scurt ospăț de prăjituri și plăcinte din creația Dariei Dumescu, am ajuns la Holboca, unde tot n-am găsit șapca și am început să redactez o declarație de dispariție a ei și un anunț.

Partea cea mai tristă e că nici Ioan Toderașcu nu și-a uitat pălăria în mașină...

(Foto: Ioan Toderașcu, Constantin Moldovan)

CUGETĂRELI

Deasupra românului, atârnă sabia lui DAMUCLES.

*

Era om întreg pentru că era dintr-o bucată.

*

Două pâini s-au certat până au ajuns la cuțite.

*

La o masă rotundă, unii politicieni au dat din colț, în colț.

*

Dacă ați fi proști ca mine, ați fi mai deștepți.

*

Trăim într-o țară de mentă și de mușetel.

*

Înjurați cât vreți, dar supuneți-vă!

*

Vecinul meu era un sărac de milioane.

*

Iubesc normalitatea la nebunie!

*

Toți suntem cizme, de la Vlădică, până la opincă!

*

Din respect față de hoți, întotdeauna am bani în buzunare.

*

Dacă avem un singur par, nu se poate spune că avem un par impar?

*

Acuzațiile că a fost prins cu droguri sunt, de-a dreptul, stupefiante.

*

Ei ne dau de pomană, să-i alegem, iar noi îi votăm de pomană.

*

Pentru că a întârziat la întâlnire, domnișoara a rămas cu bluza umflată.

*

Orfană de mamă, fata lua, în fiecare zi, de la tatăl său, câte o mamă de bătaie.

*

Microbiștii echipei de fotbal s-au infectat cu un virus necunoscut.

*

Pe teren se discută un meci între două echipe codașe.

*

Aproapele meu este, de departe, un om foarte bun.

*

Navigatorii s-au îmbarcat pe Corabia Nebunilor.

*

Noaptea trecută am vizat-o pe Angelina Jolie.

*

Citesc mai puțin, din ce în ce mai mult.

ILINCA SOBEȚHI

FRUNZA MUTĂ

Frunza din această toamnă
e mai palidă, mai rece,
e tăcută la cădere.

Nu răsună în pădure, cu ecou;
de-o strivești cu talpa, piere.

E mai moale și nici timpul
nu o lasă la rugină să ajungă, să suspine;
cade verde de nesaț.

Ar mai sta, poate, pe ram,
s-ar mai legăna în vânt,
dar e frig și plouă iar,
frunza cade la pământ.

Negru-i fumul scos de frunze
în noiembrie târziu.
Ce să spună creanga? Tace.
Sau un trunchi de biet opac?

Goi rămân, cu chipuri goale,
de pribeag.
Pân' la muguri veșnicie-i, iarna este veșnicie.
De aceea stau în prag
taciturni, fără de glas.

E o liniște-absolută,
toamna tace,
frunza-i mută...

VASILE VAJOGA

PE DEALURI, TOAMNA...

Pe dealuri toamna-și plimbă-ncet penelul,
Cernând căldura vechii ei palete;
Din flori târzii, miresme de buchete
Se împletesc pe game de tot felul...

În căzi de lemn se zbate turburelul,
Cu aspra lui aromă să te-mbete
Și-nvăluit de nostalgii discrete,
Visez să fiu o clipă menestrelul!

Zvonind din alăută note stranii,
Văd c-au coclit de mult, pe străzi, castanii,
Iar plopilor și-au cusut pe strai paiețe;

Și când cohorte cenușii de grauri
Își leapădă vârtejul pe coclauri,
Îmi spun că-i vremea când se scriu sonete.

AUTOGRAF DE TOAMNĂ

Își smulg fâșii din cerul de peste zare norii,
Iar vântul iute-al toamnei îmi curge viu prin trup;
Pe miriști de rugină mai fac popas cocorii
Și, uneltind în taină, pășesc soptind în grup...

Cu joc de ape, lunca în smalț îmbracă zorii,
Nagâții-n trestii țipă ca prinși în guri de lup.
Pe câtiniș de haturi, cad fluturi iluzorii,
Cu zborul frânt de-amurguri, când aripile-și rup.

Gutuii prind în ramuri tot aurul livezii;
Bătrânul nuc își lasă armura-n colb, sub gard,
Iar grauri de cenușă, coboară-n vrie, vezi-i,
Dând iama-n vii spoite cu pulbere de fard.

Și la răscruci de drumuri, stă toamna-n așteptare,
Să dea autografe pe foi de calendare.

CUGET, DECI REZIST... (aforisme)

**ION
DIVIZA**

**GHEORGHE
BĂLICI**

ACCIDENT. Un autor care scrie pentru eternitate s-a împiedicat de un cititor care nu știe să citească.

Dacă Inteligența Artificială e ca omul, vanitoasă și narcisistă, atunci umanitatea chiar a rupt cuiul!...

Când nu te știe nici umbra ta, nu riști să fii ridicol.

Orgoliul și inteligența sunt într-o relație complicată.

Deoarece nu l-am felicitat pe Putin de ziua sa, am fost declarat oficial „agent străin” în Rusia.

Ca să aștepți să-ți ridice confracții monument, trebuie să ai o răbdare monumentală.

Mi-am creat o legendă atât de frumoasă!... Prost aș fi să n-o cred și eu!

O părere exagerat de bună despre sine limitează percepția umorului care te vizează (și uneori te diviz...ează).

Slavă Domnului, Voronin „nu are așteptări bune de la aceste alegeri”!...

Păzea, moldoveni! O maimuță susține sus și tare că ea reprezintă Viitorul Moldovei.

Pentru a trăi ca în rai, unii se împrietenesc și cu dracul.

Efortul permanent de a trăi mult îți scurtează viața.

Cred că ar trebui să fim talentați pe rând. E prea mare înghesuiala.

Peste o sută de ani, inteligența artificială va ști totul. Să dea Domnul să aibă și cui spune.

Nu este cazul să te întristezi dacă arăți mai în vârstă. Pur și simplu, pari mai înțelept.

Ne place să ne laudăm, dar îi criticăm, măcar în gând, pe cei care se laudă mai mult ca noi.

O mulțime de oameni se apucă de ce nu sunt în stare, și, ca să se afirme, sunt în stare de orice.

Dacă îi scoți omului ochii pentru binele făcut, riști să nu mai vezi recunoștință în ochii lui.

Cel mai rău este să fii cu un picior în groapa pe care ți-o sapă altul.

Un aforism scris de mâna lui Einstein s-a vândut în 2017 cu un milion șase sute mii de dolari. Dau mai ieftin...

GEORGICĂ MANOLE

**GIORDANO,
EPIGRAMISTUL
EVREU INTERZIS
DE ION ANTONESCU
(Giordano: „Stihuri și
epigrame” ed. a III-a,**

Tipografia H. Goldner, Iași, 1925)

Scot dintre cărțile mele un volum care are 100 de ani. Se intitulează „**Stihuri și epigrame**”, semnată cu pseudonimul GIORDANO de scriitorul evreu Berman Goldner. S-a născut la Iași în anul 1893, într-o familie de tipografi, meserie pe care, mai târziu a practicat-o și el. A cochetat și cu literatura, fiind cunoscut ca poet, epigramist și publicist, cu precădere la „Contemporanul”. Perceput ca avangardist, Giordano a fost editor al revistei „Bomba” și al cotidianului independent „Noutatea”, acesta din urmă fiind considerat o gazetă de scurtă durată și obscură. Scrie, printre altele, și la „Gazeta Moldovei”. George Călinescu crede că a contribuit „nesemnificativ” la literatura română și, cu toate acestea, apare pe lista scriitorilor evrei din România, interziși de Antonescu. Se cunosc trei cărți scrise de Giordano: „**Epigrame**” (Iași, 1893), „**Epigrame** (ediția a II-a, Iași, 1898) și volumul în discuție.

Acest al treilea volum a apărut atunci, în 1925, și într-o ediție de lux, pe hârtie velină, în 100 de exemplare, numerotate de la 1 la 100, cu autograf și cu o reproducere de pe o pictură a lui Băncilă. Volumul pe care îl am eu nu face parte dintre cele 100. Volumul se deschide cu o prefață atipică, semnată chiar de autor: **În loc de prefață** - „De-ntâlnești o epigramă/ Care-ți pare-a fi croită/ Tocmai pe a ta măsură,/ Cetitor să nu te superi;/ Adevărul de acolo/ Nu-l poți răsplăti prin ură./ De-adevăr să-ți fie dor,/ El ne-ndreaptă, dă povețe,/ E un mare-nvățător./ N-am scris versurile singur,/ Oamenii mi-au fost to-varăși./ Fondul e împrumutat/ De la dânsii - numai forma,/ Haina numai, eu le-am dat.”

Conținutul volumului este partajat pe trei secvențe: „**Din edițiile precedente**”, „**Neapărute în volum**” și „**Fire de nisip**”. Țintele ironiei sunt aceleași pe care le știm de o viață: femeia, bărbatul, artistul, medicul, inginerul, politicianul, militarul, poetul, arhitectul, bețivul etc. Nicăieri însă, în cele 150 de pagini ale cărții, nu am întâlnit măcar un mic zvon de autoironie. Mecanismul creației este cel specific perioadei apariției volumului (1925), foarte multe epigrame având doar două rime, în general în versurile V2 și V4: **Doamnei ***** - „E o plăcere la petreceri/ Când cu ea de vorbă stai/ Și-i atâta de ușoară,/ Că o joci după cum vrei...”; **Femeia avocat** - „Ea poate fi întotdeauna/ Maestră în avocatură:/ Căci fie cât de rea femeia,/ Ea veșnic bună e de gură...”; **Lui W.** - „Și dacă i-ai făcut vreun rău,/ Să se răzbune el? Ferească!.../ Eu îl cunosc de mult; și zău/ Nu-i deprins ca să plătească.”; **Arhitectului Teatrului** - „Ai fost deștept, teatrul nostru/ Luxos așa să ni-l zidești:/ Cum n-ai ce să admiri pe scenă,/ Măcar păreții să-i privești.”; **Unui actor** - „Nu-nțeleg: tu la teatru/ Joci la roluri un nămol,/ Și nu-s rele, numa-n lume/ N-ai jucat vreodat-un rol?”; **Doctorului Pori** - „O para de la un bolnav/ N-ai luat vreodată, Pori,/ Nu doar că degeaba-i cauți.../ Îți plătesc moștenitorii.”

Există creații cu mai mult de patru versuri, există fabule, însă Giordano s-a acoperit de eventuale critici punând în titlul volumului și cuvântul „stihuri”: **Lui Stan Sugilă (X)** - Marea dac-ar fi de vin,/ Marinar te-ai face-ndată,/ Și-ai voi ca mari talazuri/ Pururi vasul tău să-l bată./ Ba chiar să te-nghită-ai vrea/ Ca și tu să-nghiți din ea.”; **Unui arhimedaliat** - „Haina ta s-a găurit / De atâtea tinichele, / De-ar fi toate ale mele,/ Un serviciu imens mi-ar face:/ Găuritul meu bordei/ Mi-aș acoperi cu ele.”;

Cartea lui Giordano ne relevă un autor care simte poanta, dar e deficitar în a o pune în haina cerută de această creație: versuri foarte lungi alternând cu versuri scurte, aritmii sau cuvinte considerate rime dar care nu rimează etc. Oricât am da vina pe timpul în care au fost scrise, există contemporani ai lui Giordano

care au făcut-o mult mai bine. Ultimul capitol al cărții lui Giordano „**Stihuri și epigrame**” se intitulează „**Fire de nisip**” și, așa după cum ne arată titlul, se dorește a fi o metaforă atribuită aforismului. Capitolul debutează cu un punct de vedere al autorului: „*Aforismul cuprinde formele veșniciei*”, spunea Nietzsche. Aforismul su-praviețuiește cartea și volume întregi. El ne-a dat proverbul, zicătoarea, care, pline de adevăr și rațiune, cuprind înțelepciunea po-poarelor. Se stinge autorul, cartea piere, dar cugetarea are atâta vitalitate, că se moște-nește din generație în generație, duhul nu cunoaște moartea, aforismul e eternitatea”.

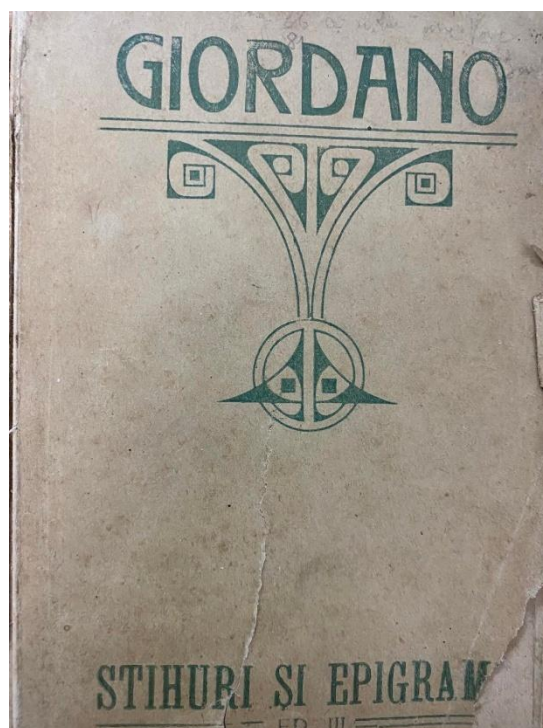
Acestui punct de vedere îi urmează un buchet consistent de aforisme, buchet care are valoarea unui vin vechi. Lucian Blaga credea că atunci când cineva dorește să formuleze un aforism, trebuie astfel creat încât să nu mai necesite nici un adaos. Blaga era și mai categoric: „*Un aforism trebuie să fie ceva canonic încheiat, ca Biblia*”.

Venind mult mai spre timpurile de acum, este interesant un punct de vedere al lui Grigore Vieru: „*Există trei surse principale: poezia, filozofia și experiența de viață - atunci când se unesc într-un singur moment, se naște perla unui aforism*”.

Aforismele selectate de Giordano în cartea sa sunt inegale. Dacă unele au coerență și sunt rezultatul unor experiențe sublime („*Nu doarme nimeni pe roze. Cei mai mulți dorm pe ghimpi*”; „*Cea mai mică mână de femeie poate cuprinde cel mai mare bloc de aur*”; „*Vinul e un cântec. Când îl pui în vas cântă, când e în noi cântăm*”; „*Bănuiala și calomnia sunt buruieni care prind oriunde și oricând*”; „*Nu poți închide o ureche; tot-deauna funcționează ambele*”; „*Dar a tăcea, atât de necesar de atâtea ori, nu se învață nicăieri*”; „*Gaura vizuinei unde se adăpostește vipera e mică și neobservată*”; „*Gunoii, când se ridică, tot gunoi rămâne, cu deosebire numai că devine mai primej-dios*”; „*Lingușitorul se silește a-ți scoate puful de pe haină, pe care nici nu-l ai*” etc.), altele nu au concizie, intențiile poetice sunt minime, domină explicațiile în plus („*Rochia modernă e un joc de optică. Scurtimea ei e atât de frapantă, că*

soțul privind-o închide ochii pe jumătate, pe când ceilalți bărbați holbează ochii cât pot, admirând cu extaz continua descreștere”; „*Alchimiștii! Câtă muncă și vreme pierdută pentru a fabrica aurul. Naivii! Ei n-au știut că el se obține din trei lichide: lacrimi, sudoare și sânge. Și aceste materii prime alhimiștii moderni le găsesc atât de ușor la animalul numit om*”; „*Cât de crud e câteodată prietenul față de tine. După o noapte de insomnie, de chinuri și lacrimi el te întreabă: Unde ai petrecut astă-noapte și adaugă: chiar dacă mă vei minți, ochii tăi oboseți o trădează*”; „*Femeia se servește de mânășă pentru ca să ne arate, probabil, că are o mână spartă: Mânuța-i drăgălașă / E numai gingășie, / Suavă-i ca o roză, / E vis, e poezie... / Dar e păcat că are/ Și foarte multă proză*” etc.).

Citind aforismele lui Giordano (pe numele adevărat Berman Goldner), nu le percep a fi lecții de înțelepciune pentru suflet, poate doar lecții de cunoaștere. Însă, cu siguranță, este un moralist ironic.

ION BOLOCAN

MISIVA A III -A

În Iași ai tăi, nimica nou Maestre,
Așa, la o privire fugitivă:
Pavajul vechi de rocă eruptivă
Mai țacăne sub ghetete pedestre,

Bărbați viteji și cai deopotrivă
Stau țepeni în paftale și căpestre,
În bronzul monumentelor ecvestre
Și-ntr-o uitare cvasicolectivă.

Calici, schilozi și văduve buestre
Vin la soroc la Sfânta Paraschivă,
Eu plâng de dorul vechilor orchestre

Și-n raiul de sarmale și colivă
Adorm sub cerul gol în flirt c-o divă
Căzută din pustii extraterestre.

RĂSPUNSUL LUI PĂSTOREL LA MISIVA A III-A

Tu te visezi în flirt c-o marțiană
Și n-ar fi chiar un lucru de mirare
Să și te culci cu-așa o arătare
Când pici de somn cu nasul lângă vrană.

Tu, care pierzi răbojul la pahare
Când vinu-i bun, și mult, și de pomană,
Te lași vrăjit de cea dintâi vadană
Și cazi „fazan” la dulcea ei chemare.

Căci vinul ce-ntorloacă vorba bună
Cu adevărul (iartă-mă c-o spun)
Nemăsurat, e boz și mătrăgună:

El face curcă beată din păun,
Dar ce spun eu, de mult e loc comun
La șleahta voastră tandră și nebună.

MISIVA A IV-A

Eu vinu-l beau ca pe-un frumos sonet
Când, îmbătat de-a rimelor magie,
Îmi dă prin cap să scriu o poezie.
La Iași, din trei bețivi... unu-i poet,

Dar, dintre ei, o mie dintr-o mie
Știu din bătrâni al vinului secret:
Să lași deoparte orice marafet,
Să nu te pui cu vinu-n vrăjmășie,

Căci, de la zaibăr pân' la cabernet,
Tot vinul, dacă-l bei cu bucurie,
El îți va da un spor de voinicie

Și pohtă de hârjoană - berechet -
Ca unui pui de lele get-beget
Baștan în mahalaua Sărărie.*

* Cartier ieșean la capătul căruia a locuit Ion Bolocan

RĂSPUNSUL LUI PĂSTOREL LA MISIVA A IV-A

Sunt toate vechi ce mi le spui, poete...
„Femei și vin” - e vechea melodie.
Și poezii s-au scris și s-or mai scrie
Și, cum poeziile voștri-s ruși de sete,

Vorbește lumea că tu-i chemi la vie
Și că le torni de-ajuns pân' să se-mbete
Că, după ce se-mbată, scriu sonete
(Toți cucii se cred mierle, la beție),

Apoi se duc pe fugă în boschete
(Bieți „moș-crăciuni” stropindu-se pe ghetete:
Ion pe Gheorghe, Gheorghe pe Ilie)

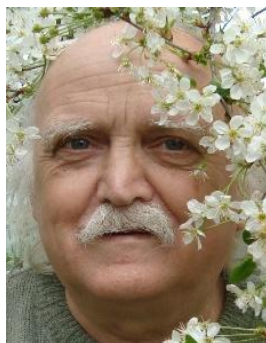
Și-ajunși acas' (cum, Dumnezeu mai știe!)
Făgăduiesc că n-or să mai repete
Curând așa model de poezie...

INTERVIU C-UN FRUNZĂ-N VÂNT

DANIEL BRATU, Iași

MIHAI FRUNZĂ, Brăila

în dialog cu

DB: - Ziua bună, maestre al umorului brăilean și nu numai! Sunteți brăilean prin naștere sau prin repartiție, așa cum și Alexandru Hanganu, buzoianul cu pleata de fulger brăilean? Cum a ajuns umorul pe strada dumneavoastră?

MF: - Prin naștere am fost un copil normal vrâncean. Pe băjbâite, am ajuns, precum Orbul, la Brăila. De aici, înlănțuit de frumoasele brăilence, n-am mai putut să fug și pace! În ceea ce privește umorul, am venit cu el de acasă, fiindu-mi inoculat în copilărie de bunica dinspre tată și de baba Safta, un fel de guvernanta rurală.

DB: - Cum se împacă stomatologia cu poezia? Dar cu proza? Aveți rețete și pentru una și pentru alta? Ori spontaneitatea, o caracteristică a cetățenilor brăileni cred, guvernează majoritar?

MF: - Stomatologia s-a împăcat bine cu literatura. Acum nu se mai împăcă pentru că, de câțiva ani, am divorțat de ea. De stomatologie. Am rămas cu literatura și sunt liber să scriu ce vreau. De toate acestea, brăilenii n-au nicio vină. Totuși, stomatologia brăileană m-a făcut colțos.

DB: - Colțos, colțos, dar și din ce în ce mai tânăr și frumos. Din pozele pe care vi le-a reținut internetul rezultă că nu v-ați schimbat deloc, dimpotrivă, pare c-ați întinerit. Să conteze mult lucrul la Elixir? Ce este și ce vrea Elixir Press?

MF: - Dacă vă prezint o poză de acum 30 de ani, veți constata că și atunci arătam exact la fel ca astăzi. Bănuiesc că am origini extraterestre, la fel ca toți scriitorii cu umor. Poate că și Elixirul tinereții, cât și al maturității m-au ajutat. Elixir Press este o editură de divertisment și CULTURĂ, la care colaborez de 30 de ani. Atât Rebusul clasic, cu inteligentele careuri de cuvinte încrucișate, cât și în integramele prin care am încercat să păstrăm cultivarea limbii române, au făcut din revista *Integrame cu umor* o combinație fericită între joc și literatură.

DB: - Cum a fost debutul în festivalurile umoristice și când s-a întâmplat? Vă mai amintiți una din primele epigrame, de referință pentru începuturi? Ce repere biografice și scriitoricești ați putea dezvălui unui oarecare cititor de SCÂRȚ?

MF: - Până prin anii 2000, am scris numai proză scurtă. Multă proză scurtă, publicată în sumedenia de reviste de umor din timpul respectiv. Cu schițele mele hazoase, am cucerit premii și chiar aplauze prin festivaluri, spectacole și serate. În anul 2000, prietenul, vecinul și cumătrul Alexandru Hanganu m-a tras cu forța în cenaclul epigramaștilor brăileni *Ștefan Tropcea*. Eu habar nu aveam ce-i aia epigramă (ca și astăzi, de bună

seamă). Sandu era influențat de faptul că, la un revelion, am comis spontan un catren-răvaș în plăcinta unui prieten, economist zgârcit și puțin afemeiat:

Contabil cu cheie,
La fel ca hapsânii,
Cum vede-o femeie
Îi numără sânii.

În Cenaclu, ca să nu fiu dat afară, am început să mai mâzgălesc și eu câte o epigramă. Fără să anunț pe nimeni, am trimis câteva la concursul organizat de cenaclul *Verva* din Galați. Spre surpriza generală, am luat premiul I. Treaba asta mi-a fost fatală: m-au ales președinte!

DB: - Normal, și prozatorii au momente de genialitate... Cine credeți că a scris următoarele rânduri despre dumneavoastră și de ce: „După părerea mea, Mihai Frunză este cel mai subtil și cel mai talentat dintre scriitorii actuali de umor.”? Aveți 3 variante: a. Alexandre Du Masa; b. Ion Iliescu; c. Eu.

Dar cine credeți că mi-a spus la telefon următoarele: „Mihai Frunză este unul dintre cele mai înalte vârfuri ale umorului intelectual românesc”? Aici, aveți numai două variante: a. Ananie Gagniuc; b. George Călinescu. Aș adăuga și pe-a treia, dar ar fi prea ușor să ghiciți.

MF: - La prima întrebare răspunsul este Eu, adică Tu. La a doua întrebare răspunsul este c. Oricum, recunosc că domnul Eu are gust literar, este imparțial și sincer.

DB: - Nu pot să spun decât că sunteți un adevărat cuceritor de premii. Faceți parte din vestitul Binom de Brăila, împreună cu Alexandru Hanganu, aproape la fel de vestit precum cel din Mizil. Ați participa la Asia Express sau la alt concurs de vedete sportive, de exemplu Power Couple? În care probe ați fi imbatabili? Dacă Alexandru Hanganu e un adevărat rapsod la muzicuță, dumneavoastră la ce știți să cântați?

MF: - Cu Alexandru Hanganu aș putea forma un redutabil cuplu de caiac-canoe. El la caiac și eu la canoe. Din păcate, amândoi avem fobie de apă. Cât despre muzică, nu-mi place să cânt pe nimeni. Cu toate aceste defecte, binomul nostru brăilean este solid și eficient, la fel ca binomul ieșean Bratu-Vajoga.

DB: - Frumos întoarsă din condei... Sau din pagaie. Cum v-ați face reclamă la ultima carte, aceea în care vă caracterizați, încă din titlu, ca fiind un del-fin al umorului?

MF: - Simplu: aș merge pe ideea că delfinii sunt cele mai inteligente mamifere. Dar, spre deosebire de ei, cei doi autori ai cărții nu pot fi dresați.

DB: - Cred, totuși, că sunt mai multe deosebiri. Cum de reușiți, cu așa succes fenomenal, să organizați, anual, două festivaluri - concurs de literatură umoristică în Brăila, în timp ce alte cenacluri sau asociații din orașe mai mari, și ele cu tradiție, se chinuie sau și-au luat deja gândul? Felicitări pentru extraordinara întâmplare pe care ați dus-o la capăt recent, în perioada 3-5 octombrie, „Întâlnirea epigramiștilor”, un adevărat Regal de Regal!

MF: - Mulțumim pentru apreciere. Principala vinovată pentru întâmplare este Primăria Municipiului Brăila, care acordă o mare atenție manifestărilor culturale. Al doilea vinovat este Centrul cultural *Chira Chiralina*, condus de marele nostru prieten Mircea Ciucașu. Pe undeva, vinovată este și *Academia de umor Chira Chiralina*, cu bătaioasa ei inimă, care este Alexandru Hanganu.

DB: - Cum vede cineva care a scris Orbul și trăiește în Brăila starea umorului românesc? Se întrevăd ceva speranțe pentru viitor?

MF: - Starea actuală a umorului literar românesc este vizibilă cu ochiul liber. Cât despre viitor, Dumnezeu cu mila!

DB: - N-aș fi așa pesimist, ceva-ceva speranțe se întrevăd... Cum vi s-a părut Festivalul Scârț-Umor din iunie? Ce ar mai trebui îmbunătățit?

MF: - Mi-a plăcut mult. Numai lume bună. Organizare de nota 10. În două zile, am vizitat cu succes trei restaurante cu istorie. Doamnele Sanda Nicucie și Daria Dumescu ne-au încântat cu o rețetă de sarmale, demnă de marele Păstorel prin vinul asociat. Ca îmbunătățire, propun ca oala să fie cel puțin dublă. Cuplul Bratu-Vajoga a muncit enorm pentru succesul Festivalului și cu nefericire colegială, recunoaștem că au reușit cu mare aplomb. Felicitări! Mai venim.

DB: - Mulțumim pentru aprecieri. Cât despre sarmale, se cuvin unele precizări - creația este a Sandei, în totalitate. Daria Dumescu a „meșterit”, în schimb, tortul. Mulțumim și pentru că puneți umărul, în scris, lună de lună, la revista asociației noastre. Cum vi se pare revista SCÂRȚ de acum? Care din rubricile SCÂRȚ-ului vă sunt favorite și ce credeți că ar mai trebui modificat?

MF: - Felicitări și pentru revistă. Este de înaltă ținută și împacă de minune poezia clasică (sonet, rondel) cu epigrama și cu proza. Nu știu de ce, rubrica mea preferată se numește *Frunzărind prin cartea vieții*.

DB: - Nici eu nu-mi dau seama. De gustibus... Trăiți într-un loc legendar, cosmopolit, cu Dunărea curgând aproape, ca un fluviu de gând, de la Chira Chiralina la tanti Elvira. Cum vi s-a părut Iașul?

MF: - Minunat! Doldora de istorie și de cultură. Pe lângă restaurante, am petrecut câteva ore și în mirificul Copou. A fost un regal sufletesc. Peste tot ne-a însoțit regele nostru, Mihai Eminescu. Sub umbra teiului său am simțit adieri de poezie adevărată. Acesta este Iașul! Totuși, ceva vă lipsește: o tanti Elvira sau o Chira Chiralina. (E vorba de Academia de Umor).

DB: - Ei, da, dar și Brăilei îi lipsește Teiul și Scârț-ăitul lui, deși de Frunză nu duce lipsă. O poveste haioasă? O poezie sau o epigramă care vă reprezintă? Un gând pentru cititorii revistei SCÂRȚ?

MF: - Habar n-am ce mă reprezintă! O poveste haioasă sau o epigramă, găsiți din abundență în volumul Delfinii umorului, pe care vi l-am oferit cu autograf și cu dragoste la recentul Festival. Iată alt mod de a ne face reclamă. Cititorilor revistei SCÂRȚ le transmit un gând sublim: în aceste momente de criză, păstrați-vă cu orice preț simțul UMORULUI!

DB: - Mulțumim, atât eu cât și cititorii revistei SCÂRȚ, pentru onorantul accept de a susține acest dialog! Și tot ce doriți să vi se împlinească (poate doriți și organizarea unui al treilea sau al patrulea festival de umor anual la Brăila)!

EPIGRAME CA-N RECLAME

PRIETENEASCĂ

Amice, ai cuvântul meu,
Că nou-ți tom denotă clar:
În epigramă ești un leu.
(Cotat la cursul valutar...)

Vasile Vajoga

ORICE SOȚ E BĂIAT CUMINTE

Orice bărbat - precum se știe! -
Se cumințește brusc, se pare,
Când are casă și soție,
Și doar vecine-octogenare.

Mirela Grigore

ZĂDĂRNICIE

Bărbații, de-ar putea să vadă
Ce au nevestele în minte,
N-ar mai putea rosti cuvinte
Și nici nu le-ar veni să creadă!

Adela Cotul

DIN CASĂ

Nevasta mea mi-a declarat
Că-s un exemplu de bărbat;
Acum, gândind la tot ce-a fost,
„Exemplul” mi se pare prost...

Florin Rotaru

LA DOCTOR

Ajunsă-n cabinet, s-a dezbrăcat,
Un trup superb, pe loc te bagă-n boală,
Dar doctorul se-ncruntă: „Ce păcat!”
Văzând că a venit cu mâna... goală.

Dan Norea

SCOP ATINS

După două flirturi scurte
Și vr'o patru-cinci mesaje,
În sfârșit, îi face curte
Cu o firmă de pavaje.

Grigore Cotul

INVITAȚIE

Vecina mă invită în fânar
Și-am refuzat desigur opțiunea,
Că suntem la sfârșitul lui Brumar
Și simt cum îmi îngheață... pasiunea.

George Eftimie

GUVERNANȚII

Pus-au multe biruri grele,
Buzunaru-i ciuruit,
Timp de criză și belele,
Așadar, ne-au BIRuit!

Ștefan Ciocianu

PROBLEME NOI

O problemă mare, iată, se ridică
Dacă se cunună Gheorghe cu Vasile:
Mamele se-ntreabă de vreo două zile,
Care-i soacra mare, care-i soacra mică?

Laurențiu Ghiță

FC BOTOȘANI LIDER, CU LEO GROZAVU ANTRENOR

Stă chibițu' buimăcit -
Cum se poate așa minune?!/
Peste noapte s-au ivit
Grozăvii din cele bune.

Gabriel Balașa

MARMACISTUL DE GARDĂ (H)ADRIAN

ADRIAN JUNGHINĂ, București

DIMITRIE și PARASCHEVA - PRIETENI CARE DĂRUIESC LUMINĂ!
(văzuți prin ochii mei de copil)

Demult, tare demult, în satul Basarabov, trăia un copil cu ochi blânzi și zâmbet liniștit. Îl chema Dimitrie. Toată ziua stătea cu oile la câmp și își făcea prieteni din animale. Când ceilalți copii alergau la găște, la scădat sau la trântă, Dimitrie fluiera încet și mieluții se adunau lângă el, cuminiți, ca niște elevi la clasă.

- Astăzi cântăm la corul oilor!, spunea el.

- Beee, beee!, răspundeau mieluții, iar copiii din sat râdeau: „Ia uite-l pe Dimitrie, are școală de oi și e dascăl de păstori!”

Dar Dimitrie nu era numai hazliu. Era și darnic. Dacă vreun copil venea flămând la el, scotea bucată de pâine, o rupea și zicea:

- Pâinea împărțită e mai dulce decât cea mâncată singur.

Și așa, copiii îl iubeau, iar animalele îl urmau cu încredere.

În alt loc, nu departe, trăia o fetiță cu părul ca spicele de grâu și suflet luminos. O chema Parascheva. Ea iubea florile și le aduna de pe câmp, împletind cununițe pe care le dăruia prietenelor. Dar, mai ales, iubea să ajute. Într-o zi, văzu o fetiță desculță pe drum. Fără să stea pe gânduri, și-a scos rochița cea bună și i-a dat-o.

Când mama o întrebă acasă:

- Paraschevo, unde ți-e hăinuța cea frumoasă?

Fetița zâmbi ștregărește și spuse:

- Am dat-o unei prințese.

- Ce prințesă? întrebă mama, mirată.

- O prințesă a lui Dumnezeu, mamă. Era desculță și tristă, acum are haină și zâmbește.

Mama oftă și își îmbrățișă fetița, înțelegând că inima ei era mai mare decât dulapul cu haine.

Și uite așa, Dimitrie și Parascheva, fiecare în satul lui, aduceau lumină în jur prin gesturile lor. El, prin blândețea și prietenia cu toate vietățile. Ea, prin darurile făcute cu veselie și fără zgârcenie. Dacă i-ai fi văzut pe amândoi fiind copii, ai fi râs și te-ai fi înduioșat în același timp: Dimitrie, serios, stând la catedră printre oi care „cântau” în cor și Parascheva alergând cu brațele pline de flori și cu inimă dăruind tot ce avea. Și așa au crescut ei, doi copii simpli, dar cu suflet mare, care au lăsat în urmă nu doar amintiri, ci și binecuvântare. Cei ce știu să fie buni și darnici încă din copilărie, chiar și cu lucrurile mici - o bucată de pâine, o floare, o haină - ajung mai târziu să aducă bucurie și lumină pentru mii și mii de oameni.

Anii au trecut, iar Dimitrie a crescut. Nu s-a schimbat prea mult: tot blând, tot liniștit, tot prieten cu toate vietățile. Dar o dată cu vârsta a început să înțeleagă și mai mult ce înseamnă dragostea de Dumnezeu. A ales să trăiască simplu, smerit, fără bogății, fără slavă. Parascheva, și ea, a crescut. Din fetița care dăruia haine și flori, a devenit o tânără care dăruia și mai mult: toată viața ei. A lăsat casa părintească și a mers să trăiască în liniște, aproape de Dumnezeu, în post și rugăciune. N-a uitat însă niciodată de cei săraci. Tot ce avea, împărțea. Pentru ea, mai mare bucurie era să facă un dar decât să primească unul.

Și așa, Dimitrie și Parascheva, doi copii simpli și buni, au ajuns Sfinți. Unul ocrotește Bucureștiul, altul ocrotește Moldova. Dar, mai mult decât atât, amândoi sunt ca doi prieteni ai oamenilor, care îi învață prin exemplul lor că Bunătatea nu se pierde niciodată și Dărnicia aduce bucurie dublă: celui care primește și celui care dăruiește.

..... octombrie 2025

Scârț!

55

RĂPIREA SABINULUI / L'ENLÈVEMENT DU SABIN

ANICA ANDREI - FRASCHINI

(episodul al VI - lea)

INDICATORUL GALBEN

Ce credeam eu că este dorul de „acasă” era dorința de a merge la mare, pe litoralul românesc, unde a fost în august-septembrie 2010 și unde i-a plăcut extrem de mult. Într-atât încât s-a aruncat în valurile calde și cam

năvălește, de era să se tot ducă în larg... Noroc de fiul lui cel mare, care a sărit după el și l-a scos la mal. Amintiri...

Acum, e aici Sabinul, pentru că a ținut neapărat să fie prezent la Aninoasa, pe 22 august. Adică se învârtea încă în jurul Budapestei și eu eram convinsă că venea spre Iași, când a hotărât să mergem la tabăra ARIS. Ba, dacă eu nu mergeam, el voia să se ducă singur.

Ehehe... Pe 7 iulie, la ora 13:26, când Sabinul meu a demarat fericit din garajul care îl găzduise preț de câteva zile și ceva bănet, pe acolo, prin nordul Italiei, ploua. Pe la noi, ne topeam de caniculă. Și brusc, soțiorul meu îmi scrie că mai are o problemă: un indicator de culoare galbenă rămânea aprins pe tabloul de bord. Dar nu numai atât...

Sabinul merge de regulă să plătească factura la telefon, până la buticul Orange din Palas sau ERA. Așa îi place lui, să facă o plimbare, să mai stea de vorbă, să se mai uite de jur-împrejur. Ei bine, la factura care i-a intrat pe când hoinărea cu camping-car-ul prin Europa, n-avea cum să răspundă printr-o plimbare la un Mall din Iași. Iar el nu-și bate capul cu cont de client, pe propriul telefon. Așa încât, am rugat-o pe sora mea să facă plata online, de pe contul ei, pentru „altcineva”, ea fiind abonată la același furnizor de servicii de comunicații mobile și internet. Că Sabinul meu n-a vrut să fie la furnizorul meu, nu și nu!

Pe 8 iulie, locația pe care mi-a trimis-o era San Donà di Piave, la 50 km de Veneția. Tot pe ploaie.

Pe 9 iulie, era la Valverde di Cesenatico, hotel Caesar, locul unde a mers de multe ori în vacanță, cu ani în urmă. S-a oprit să-i salute pe patroni. M-am uitat pe hartă și am constatat că mai avea 10 ore de drum până la Bandol. I-am trimis mesaj. Căci Bandol era scopul expediției sale, nu? Mi-a trimis poze cu plaja, umbrelele și șezlongurile din fața hotelului Caesar... Măi, să fie! Sabinul avea de gând să facă vreun sejur pe-acolo...

Ba nu, pe 10, era la Borsea Rovigo, unde, după cum mi-a scris, este și un mare centru comercial, dar i-a venit și ideea să facă o vizită unui furnizor de cilindri de tipografie, cu care a colaborat el cândva, în activitatea profesională. Și Bandol? Că doar Bandol era ținta călătoriei, nu?

Mai nou, pe Messenger îl căuta un unchi, Silvio. Bun, așa!

Pe 11, s-a dus la PAM Rollers, furnizorul de cilindri, au stat de vorbă în birou.

În toate aceste zile, am comunicat, desigur, și despre facturile la utilități, care năvăleau acasă.

Dar, cu ajutorul Îngerului său păzitor, pe 12, Sabinul depășise Mantova, iar eu mergeam la IAȘI SCRIE, cu salutările pe care el le transmitea ceneclisților. Seara, Sabinul cânta cu cicadele din Cremona. Iar noaptea, s-a rătăcit prin munți, în direcția Genova, pentru ca pe 13, pe la ora 18, să-mi scrie că a depășit Genova, dar a greșit direcția spre Nisa și a trebuit să se întoarcă. Noaptea, a dormit la Ventimiglia, iar dimineața, pe 14, a intrat să cumpere câte ceva la un LIDL. La ora 23, era la Nisa, nu departe de aeroport, unde își dăduse întâlnire pentru a doua zi, deci pe 15, la ora 10-10:30, cu unchiul Silvio, în vârstă de 90 de ani, care locuiește la Nisa. Cineva sau altcineva se poate întreba ce unchi de 90 are Sabinul de 82. Da, se poate. Este fratele tatălui Sabinului. Mama mea a avut un frate cu 24 sau 25 de ani mai mare ca ea. Geli și cu mine am avut verișoare de vârste apropiate cu cea a mamei noastre.

Era ultima zi a sejurului din Bandol. Indicatorul galben era tot acolo, făcea parte din peisaj.

Ce que je croyais être l'envie de revenir „chez lui” était en fait l'envie d'aller à la mer, sur la côte roumaine, où il s'était rendu en août-septembre 2010 et où il avait beaucoup aimé. À tel point qu'il s'est jeté dans les vagues chaudes et un peu capricieuses, au point de presque se laisser emporter au large... Heureusement, son fils aîné a sauté à l'eau et l'a ramené sur le rivage. Souvenirs...

Aujourd'hui, mon Sabin est ici, car il tenait absolument à être présent à Aninoasa, le 22 août. Il tournait encore autour de Budapest et j'étais convaincue qu'il venait à Iași, quand il a décidé d'aller au camp ARIS. Et même, si je n'y allais pas, il voulait y aller seul.

Ehehe... Le 7 juillet, à 13h26, lorsque mon Sabin a démarré joyeusement du garage qui l'avait hébergé pendant quelques jours et quelques sous, là-bas, dans le nord de l'Italie, il pleuvait. Chez nous, nous étions en train de fondre sous la canicule. Et soudain, mon mari m'écrit qu'il a un autre problème : un voyant jaune reste allumé sur le tableau de bord. Mais ce n'est pas tout...

Le Sabin va généralement payer sa facture de téléphone à la boutique Orange de Palas ou Era. C'est comme ça qu'il aime faire, se promener, discuter, regarder autour de lui. Eh bien, pour la facture qui lui est arrivée alors qu'il parcourait l'Europe en camping-car, il ne pouvait pas répondre en se rendant dans un centre commercial à Iași. Et il ne se prend pas la tête avec son compte client, sur son propre téléphone. J'ai donc demandé à ma sœur de payer en ligne, depuis son compte, pour « quelqu'un d'autre », car elle est abonnée au même fournisseur de services de téléphonie mobile et d'Internet. Mon Sabin ne voulait pas être chez mon fournisseur, non, non !

Le 8 juillet, l'endroit qu'il m'avait envoyé était San Donà di Piave, à 50 km de Venise. Toujours sous la pluie.

Le 9 juillet, il était à Valverde di Cesenatico, à l'hôtel Caesar, où il avait souvent passé ses vacances, il y a des années. Il s'est arrêté pour saluer les propriétaires. J'ai regardé la carte et j'ai constaté qu'il lui restait encore 10 heures de route jusqu'à Bandol. Je lui ai envoyé un message. Car Bandol était le but de son expédition, n'est-ce pas ? Il m'a envoyé des photos de la plage, des parasols et des transats devant l'hôtel Caesar... Eh bien, voyons ! Le Sabin avait l'intention de passer quelques jours là-bas...

Non, le 10, il était à Borsea Rovigo, où, d'après ce qu'il m'a écrit, il y a un grand centre commercial, mais il a eu l'idée de rendre visite à un fournisseur de cylindres d'imprimerie avec lequel il avait collaboré autrefois dans le cadre de son activité professionnelle. Et Bandol ? Car Bandol était bien la destination du voyage, n'est-ce pas ?

En plus, un oncle, Silvio, le cherchait sur Messenger. Bon, très bien !

Le 11, il s'est rendu chez PAM Rollers, le fournisseur de cylindres, et ils ont discuté dans le bureau. Pendant tous ces jours, nous avons bien sûr également parlé des factures de services publics qui s'accumulaient à la maison.

Mais, avec l'aide de son Ange gardien, le 12, mon Sabin avait dépassé Mantoue, et moi, j'allais à LAȘI SCRIE, avec les salutations qu'il transmettait aux membres du cercle littéraire. Le soir, Sabin chantait avec les cigales de Crémone. Et la nuit, il s'est égaré dans les montagnes, en direction de Gênes, pour m'écrire le 13, vers 18 heures, qu'il avait dépassé Gênes, mais qu'il s'était trompé de direction vers Nice et avait dû faire demi-tour. La nuit, il a dormi à Vintimille, et le matin, le 14, il est entré dans un LIDL pour acheter quelques articles. À 23 heures, il était à Nice, non loin de l'aéroport, où il avait rendez-vous le lendemain, le 15, entre 10 et 10h30, avec son oncle Silvio, âgé de 90 ans, qui habite Nice. Certains se demanderont peut-être quel oncle de 90 ans a Sabin, qui en a 82. Oui, c'est possible. C'est le frère du père du Sabin. Ma mère avait un frère de 24 ou 25 ans son aîné. Geli et moi avons des cousines proches de l'âge de notre mère.

C'était le dernier jour du séjour à Bandol. Le voyant jaune était toujours là, il faisait partie du paysage.

NICĂ JANET

GAZELUL HOȚIEI VISCERALE

Se fură mult în astă țară,
Un bancomat, un cap de sfoară...

Se fură peste tot, ca-n codru,
Cum zice-o vorbă milenară,

Mai nou, cu acte și ștampile,
Să nu se facă de ocară...

E plaiul unde hoții urcă
În vârful țării, fără scară

Aici, se fură meseria,
Hoția este-n schimb, brățară...

Cum "Cățeluș cu păru creț"
E poezia populară

Pe care chiar analfabeții
O știu perfect pe dinafară,

Ne mai mirăm că furtul este –
O spun cu lacrimi - Stea Polară?

Chiar triști fiind, ne fură ochii
Un minijup de domnișoară...

Băieții fetelor le fură
O sărutare-așa-ntr-o doară,

Se fură până și mirese –
De frică mirele să moară...

Și ne furăm, ades, căciula,
Deprinderea să nu ne piară,

Dar, cel mai rău, ne fură somnul
Și dăm, ca neam, cu toate-n bară!?

ALEXANDRU HANGANU

ULTIMA DORINȚĂ...

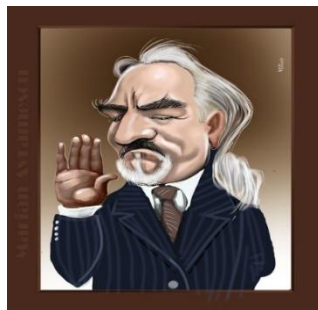
Frumoasa mea, dintre sibile,
Precum cândva avut-a Nero,
La ce-am avut eu ani de zile,
Femeile de azi sunt zero.

Nu știu decât să te convingă
Doar sclav să fii în tot ce fac
Și-n disperare să te-mpingă,
Ca pe-un pierdut aurolac,

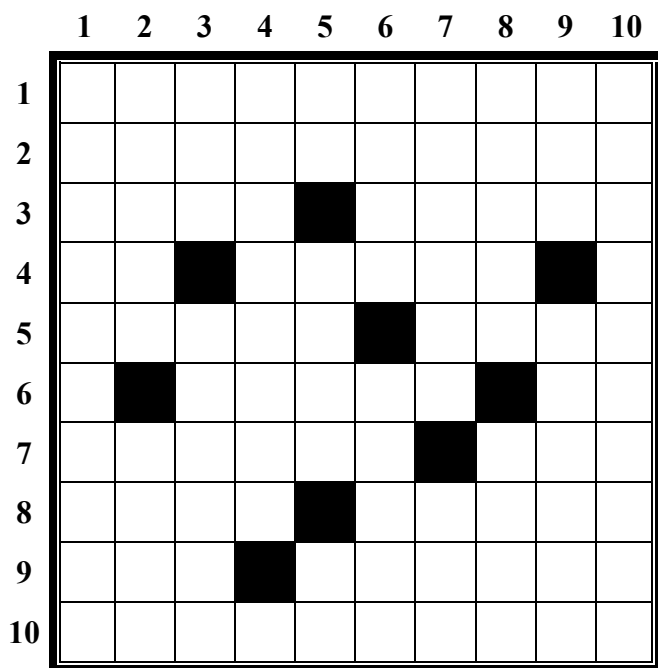
Ne-nțelegând că nu ești robul
Niciuneia dintre stăpâne
Ce au cules întruna rodul
Nemerniciilor păgâne,

De-aceea-ți spun să facem suma
La tot ce-am pus deoparte-n timp,
S-ajungem, evitând cutuma
De a ajunge în Olimp,

Să ne pe noi și ce-i de bază,
Ca existență și impact,
În lumea fără de emfază
A celor dintr-un ultim act...

AȘA-I OMUL...

ORIZONTAL: 1) Un om săritor. 2) Om strângător de felul lui. 3) Adună toți oamenii – A se lega de oameni. 4) Acuze la gazetă! – Romanul istoric. 5) Cow-boy autohton – Întrebare pusă la subiect. 6) Un număr precis de oameni – Un om stăpân pe meserie. 7) E ca vai de lume și asta – Loc de muncă pentru fântânar. 8) Om foarte serios – Åsta merge la iarmaroc. 9) Răi și suciți la cap! – Tratat de medicină populară. 10) Oameni care lucrează în subteran.

VERTICAL: 1) Oameni care au gratuități la întreținere. 2) A face cuiva proces verbal de imputare – Probă... la vorbitor. 3) Creangă pentru poeți – Poziția unui cavaler în lume. 4) Nume de om. 5) Poziția unui cavaler în lume – Mort... învie! – Director general ajuns pe drumuri. 6) Omul după care întorci privirea – Listă de oameni la rând. 7) Părinți de copii alintați – E la fața locului... în Măcin! 8) Oameni ai muntelui – Pune cruce la operație. 9) Chemarea salvării... la mare (!) – Om rămas fără cunoștință. 10) Bărbați cu trecere la femei.

Ștefan CIOCIANU

BASARABIA – DRAGOSTEA MEA

DE ZIUA DICTATORULUI

Fiindcă-mparte ca un frate
În toate țările „dreptate”,
Nu are Putin nicio vină
Că-n țara lui e-așa puțină...

DIN EXPERIENȚA PESCARULUI

În preajma lacului divin,
Pe lângă peștele din oală,
O țuică și-un pahar cu vin,
Mai bună-i doar femeia goală.

REȚETA SUCCESULUI ÎN AMOR

Mâncarea bună și cu apa vie
Te fac să ai mai multă energie,
Să te-nfierbânți amarnic la femei...
(De bei și-o votcă, vezi că sar scânteii)

SITUAȚIE PARADOXALĂ

Nebunul care intră-n tevdatură
Nu prea ajunge-n mare-încurcătură,
Fiindcă, -așa cum nu-i nici el cuminte,
I-o ia deșteptul astăzi înainte...

EVIDENȚĂ

Cu turma, blândește mioare
Sunt mulse regulat la munte,
Dar, ca-n politica cea mare,
Berbecu-i pus să meargă-n frunte.

„ALEEA CELEBRITĂȚILOR POLITICE”

Deși în viață n-a fost o valoare,
I-au instalat și lui pe-alee-o stea;
E, dintre toate, cea mai lucitoare,
Că toți își șterg picioarele de ea!...

CONFESIUNEA UNEI ACTRIȚE

Demult în teatru sunt o stea,
Admiră lumea arta mea,
Iar despre soțul meu tehui
Spun toți că-i... vai de steaua lui!

OAIA ȘI BERBECUL

Luându-se cu un zevzec
Lipsit de fler și de umor,
Mioara face din berbec
Un fel de țap ispășitor.

BERBEC ADEVĂRAT!

Nu pot s-adoarmă unii, de nevoi,
Și numără întreaga noapte oi,
Dar ăsta,-ntors acasă obosit,
Trei oi a numărat... și-a adormit!

PARADOX

Dorind și cu nebunii să fim drepți,
Dezamăgiți rămânem, din păcate,
Căci unii oameni sunt mereu deștepți,
Iar alții totdeauna au dreptate...

Gheorghe Bălci

Ion Diviza

CONCURSURI PE VAL

FUNDAȚIA CULTURALĂ „ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL”
PREZINTĂ
**FESTIVALUL INTERNAȚIONAL
DE POEZIE, EPIGRAMĂ ȘI UMOR**
ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL
EDIȚIA A XIX-A
POT PARTICIPA ROMÂNII DE PRETUTINDENI

INVITAT DE ONOARE
ACAD.
IOAN AUREL POP

PREMII: 3000 DE LEI
• MARELE PREMIU „GEORGE RANETTI”
LA POEZIE ESTE GIRAT DE „LITERATURA DE AZI”

ÎNSCRIERI PE www.romeojulietalamizil.ro (20.09.2025 - 20.12.2025)

COORDONATORII PROIECTULUI:
BinoMul BĂDICIOIU-MINEA

COORGANIZATORI

PARTENERI ȘI SPONSORI

..... octombrie 2025

Scârț!

61

Concursul de Epigramă ”GEORGE ZARAFU”, Ediția a VI-a

Lansăm ediția a VI-a a concursului de epigramă, pe care Maestrul George Zarafu a slujit-o cu atât devotament, talent și cu atâta dragoste.

Participanții la concurs vor trebui să alcătuiască (două) epigrame pe tema: **„Sănătate, că-i mai bună decât toate!”** și 1 (una) la temă liberă, pentru departajare, în caz de egalitate.

Epigramele vor fi trimise până la data de **30 Decembrie 2025**, în două modalități:

1. Prin poștă, în sistem motto (epigramele, pe o coală de hârtie, una sub alta, semnată cu un motto - 3 exemplare, plus un pliculeț mic, pe care este scris doar Motto-ul, iar înăuntru sunt datele de identificare a concurentului: nume, prenume, adresă, nr telefon, e-mail), pe adresa: **Laurențiu Ghiță, Str. Drum Dealu Babii, Nr. 7-9, Sector 4, București-041123;**

2. Pe e-mail, la adresa: laurentiughita66@gmail.com un e-mail având titlul: „Epigrame concurs George Zarafu 2025”, conținând un atașament cu epigramele, semnat doar cu motto-ul și un alt atașament, denumit cu motto-ul, în care se dau datele concurentului: nume, prenume, adresă, nr. telefon, e-mail.

Câștigătorii vor fi anunțați din timp, iar premiarea va avea loc la Mizil, la Festivalul ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL, în ianuarie 2026.

Detalii, informații și clarificări: Laurențiu GHIȚĂ, e-mail: laurentiughita66@gmail.com , tel: 0749-771144.

REGULAMENT:
FESTIVALUL NAȚIONAL DE UMOR
„HOHOTE LA MASA TĂCERII”, Târgu Jiu - Gorj
Ediția a II-a, Decembrie 2025 - ediție online
Organizatori:

- CENACLUL ”HOHOTE”;
- REVISTA ”HOHOTE”;
- UNIUNEA EPIGRAMIȘTILOR DIN ROMÂNIA;
- SPONSORI PRIVAȚI.

I. Secțiunea EPIGRAMĂ - cinci epigrame: Se vor trimite patru epigrame la cele două teme și un madrigal, astfel: - două epigrame la tema „Seara-mi vizitez vecina”; (din epigrama d-lui Nică Janet: LECTURA ÎNAINTE DE TOATE: Seara-mi vizitez vecina,/ Căci lectura o iubim,/ Stingem într-adins lumina/ Și începem să citim.) - două epigrame la tema „Îmi scot amabil pălăria”; (din epigrama d-lui Grigore Lupescu ȘEFULUI MEU: De câte ori am bucuri/ Să-l văd pe șeful meu cel bun,/ Îmi scot amabil pălăria/ Și-n fața ochilor mi-o pun). - un madrigal despre Târgu Jiu.

II. Secțiunea POEZIE UMORISTICĂ: - Se va trimite o singură poezie epigramatică (ATENȚIE: EPIGRAMATICĂ!), în patru strofe (NICI MAI MULTE, NICI MAI PUȚINE!), la tema: „Când lumea-și scoate masca, se duce veselie”;

Concurenții pot participa la una sau la ambele secțiuni. Concursul se adresează epigramiștilor de limbă română (cu excepția gorjenilor). Lucrările vor fi inedite, nepublicate și neprezentate la alte concursuri. Lucrările, în limba română, vor fi expediate, exclusiv, pe adresa de email: revistahohote@gmail.com redactate în format A4, Word 14, la un rând, titlul cu majuscule-Bold, astfel:

- un document cu motto, ce va conține materialul. În cazul participării la două secțiuni, materialele vor fi pe pagini distincte, cu același motto pe fiecare pagină;
- un document ce va conține motto-ul și datele personale (nume, prenume, adresa poștală, adresa de email, nr. de telefon).

Data limită de transmitere a lucrărilor: 15 decembrie 2025. Lucrările vor intra în patrimoniul Cnaclului „Hohote”. Organizatorii își rezervă dreptul editării materialelor, cu menționarea autorului. Vor fi acordate trei premii și trei mențiuni/fiecare secțiune, astfel: Premiul I -500 lei; Premiul II -400 lei; Premiul III -300 lei; Mențiune I -200 lei. Mențiune II -200 lei. Mențiune III -200 lei. Rezultatele vor fi publicate pe site-ul Uniunii Epigramiștilor din Romania, după 26 decembrie 2025. Diplomele vor fi trimise prin Poștă și premiile prin virament bancar. După afișarea rezultatelor, câștigătorii vor transmite, la aceeași adresă de email, coordonatele bancare, copia cărții de identitate și formularul/contractul pentru suma cuvenită, semnat de câștigător, pus la dispoziție de organizatori, prin email.

Relații la tel. 0724 320 067 – Mihai Lungescu sau 0722 263 155 – Grig M. Dobreanu.

Cenaclul ”Hohote” -Târgu-Jiu 26 septembrie 2025

„OCTOMBRIE, CRI!” – selecțiuni

ANUNȚ

În urma jurizării materialelor trimise la concursul organizat de revista SCÂRȚ pentru luna octombrie 2025, având tema „**Octombrie, cri!**”, juriul a stabilit următorii câștigători:

➤ Secțiunea epigramă - Premiul I (ex aequo): Mirela Grigore, George Ceaușu, Tony Andreescu, Laurențiu Ghiță, Emil Ianuș;

➤ Secțiunea poezie - Premiul I (ex aequo): Mirela Grigore, George Eftimie, David Valentin, Petruș Andrei, Nică Janet.

Conform celor precizate în regulamentul concursului, câștigătorii premiului I vor primi, gratuit, câte o revistă „Scârț”, seria nouă, nr. 25/159, iar creațiile dumnealor vor fi publicate, în mare parte, în acest număr sau în următoarele numere ale revistei. Selecțiuni din concurs:

TOAMNĂ BACOVIANĂ

Un vânt, ca din senin, porni
Și greierul din somn trezi,
Iar pe furnică o zări
Și-i spuse tandru: „Cri! Cri! Cri!”

Un prânz dacă-mi vei oferi
Îți cânt - Octombrie, cri! cri! -
Să uiți bacovianul gri,
(Chiar Bratu mă va gelozi!)”

Atunci furnica îl privi
Și un fior profund simți:
„Vecine, nu mă-nnebuni!”

Un prânz bogat ea-i oferi
Și-ntr-un duet se pomeni
Cântând „Octombrie, cri! cri!”

Iar Topârceanu de-auzi
Pe loc mi se înveseli
Și scrise și el „Toamnă gri,
Nu mai credeam că vei veni”.

Și eu din scris mă voi opri
S-ascult „Octombrie cri! cri!”
Și n-am să-l uit cât voi trăi.

Petruș Andrei

OCTOMBRIE, CRI!
Când vremea-i mohorâtă, gri!
Destul de rece și căinoasă
Și-n viță nu auzi: cri! cri!
Te-nchizi în tine și în casă.

George Ceaușu

CRI, CRI, CRI

Cri, cri, cri, dronă gri
Dracu te-o fi pus să vii,
Că deja sunt zile reci
Și eu stau ascuns în beci,

Pe-un butoi de razachie
Așteptând de-un ceas să vie
Soacră-mea pe măturoid
Să bem vinul din butoi.

Cri, cri, cri, pe-un cer de brumă,
Toamna vine și-și asumă
Frunze moarte, zile seci,
Taxele mărite zeci

Și amenzi și angarale
Pentru cei ce n-au parale,
Că-ți iei calul la bătaie
Când auzi că unul taie

Fără ca să mai discearnă,
Iar black-out vine-n iarnă
Și-o să-nghete tot săracu...
Că-i curentul scump ca dracu.

George Eftimie

PEISAJ DE OCTOMBRIE
Dup-un șpriț și o pastramă,
Cântă-un greiere în cramă;
Numai unul, căci, în rest,
Toți sunt la Oktoberfest!

Laurențiu Ghiță

„OCTOMBRIE - CRI ”

E luna-n care prin cămări
Se fac provizii serioase,
Nevasta face noi schimbări,
Iar tu... „cri, cri”, cu frica-n oase.

Mirela Grigore

STRES DE TOAMNĂ

O furnică, an de an,
Pe un greier meloman,
Fără jenă-l ponegri,
Gri, gri, gri și gri, gri, gri...

Și micuțul menestrel
Sta pe-un fir de mușetel,
Căci, lovit de-a urii schijă,
Și-a intrat în gri, gri, grijă.

Judecând acest aspect,
Lui, din lipsă de respect,
Evident, i se acri
Și o spuse clar: Cri! Cri!

Când coboară toamna-n luncă,
La a cerului poruncă,
La o simplă analiză,
Toate sunt în cri, cri, criză.

Nică Janet

LA TRECEREA LA ORA DE IARNĂ

Cum dăm cu-o oră ceasul înapoi
(Ca somnul, în sfârșit, să ne ajungă),
Octombrie devine pentru noi,
În consecință, luna cea mai lungă!

Laurențiu Ghiță

OCTOMBRIE, CRI!

„Cri”, „cri” cânta ca nimeni altul
Întreaga vară jovial,
Acum e frig și dă asaltul -
Vrea ajutorul social.

Tony Andreescu

GREIERELE ȘI FLORICA

Octombrie ne intră-n buzunare,
Deja e frig, s-a mai scumpit și vinul,
Un gard înalt și-a înălțat vecinul,
Plus camerele de înregistrare.

Cântând degeaba, umblu pe cărare,
Dar nu mă mai ascultă nici Florica,
O văduvă mai neagră ca furnica,
În cerul gurii, dar cu suflet mare.

În cont nu am nici lei și nici valută,
Deci „cri, cri, cri”, acest simplist refren,
Fiind falit, se pare nu m-ajută...

Înfometat și tremurând obscen,
Pe foc îmi pun jumate din lăută
Și îl înjur cumplit pe La Fontaine!

David Valentin

TOAMNĂ MIORITICĂ

Plaiu-i plin de bogăție,
Iar tu cânti cu semeție:
„Cri, cri, cri, toamnă gri,
Cu ce costuri vei veni?”

Mirela Grigore

APUD MADONNA

Moderni greierașii de-ar fi,
N-ar zice, să sune grădina,
Al lor cunoscut *cri, cri, cri*,
Ci „Don't cry for me, Argentina”!

Laurențiu Ghiță

TOAMNA MUSTĂRIILOR

Soțul vine beat acasă,
Soața sare cu reproșu',
Dar nici dânsul nu se lasă
Și declară *codul roșu*!

Emil Ianuș

N.R. - Tema de concurs pentru luna noiembrie 2025 este: „Ziua bărbatului” (poezie umoristică - două poezii, epigramă - trei epigrame, grafică satirică - un desen); Termen: 15.11.2025

Stimații noștri cititori,

Înainte de toate trebuie să vă aduc la cunoștință că primim corepondența de la dumneavoastră doar în format electronic, pe adresele de E-mail ale celor doi redactori ai revistei noastre, adrese pe care le puteți găsi tipărite pe coperta a doua a fiecărui număr al publicației noastre. Fac această precizare, întrucât mai ajung scrisori trimise prin poștă la vechiul sediu al redacției, cel din strada Lăpușneanu. Desigur că, grație amabilității personalului de acolo, intrăm în posesia scrisorilor, dar nu vrem să abuzăm de această amabilitate a domniilor lor. Totuși, acest mic impediment se pare că nu a influențat cu nimic pe constanții noștri iubitori de zâmbete tipărite, care au continuat să ia legătura cu noi și să ne trimită scrisorile lor. În acest sens se înscriu și rândurile trimise de domnul PETRICĂ ROCA, geolog (nume... predestinat!!), din Portland, Oregon - SUA. Domnia sa ne scrie că a avut întâmplător în mână câteva numere din publicația noastră, cu ocazia unei vizite făcute unui prieten canadian de origine românească, le-a lecturat cu multă plăcere, a notat adresa de E-mail a revistei și... cam asta a fost totul. Dar, cum corespondentul nostru de peste Ocean cochetează și cu umorul, ne-a trimis și două epigrame cu tentă, evident... geologică. Le reproducem pe amândouă:

EPIGRAMA

(definiție geologică)

E-o PIATRĂ de-ncercare, iată,
Ce chiar din starea ei NATIVĂ,
E îndelung SEDIMENTATĂ,
Pân' ce ajunge ERUPTIVĂ!

COINCIDENȚĂ?

Privind natura ca decor,
Observ comportamente stranii:
Cât sunt de-aproape de izvor
Și nu se-adapă... bolovanii!

Domnule ROCA, ne-a făcut plăcere să vă știm printre cititorii noștri, vă mai așteptăm cu săgeți de... cremene, să fiți tare ca... stânca și să vizați în catrenele dvs. pe toți bolovanii, dar mai ales pe cei politici de oriunde or fi ei!

Din țară, de data asta, mai precis din Zorleni-Vaslui, ne-a scris și domnul ȘTEFAN PETREA. Deși nu am priceput care e numele și care e prenumele domniei sale, ne facem datoria de a-i reproduce câteva catrene mai reușite dintre cele zece pe care ni le-a trimis. Cu toate că tema e uzată, iar un accent îi afectează ușor prozodia, fiind „de sezon” vom începe cu...

FILOSOFIE AUTUMNALĂ

A ruginit frunza din vii
Și pică sub răcoarea sevei...
(Gândea Adam prin bălării,
Privind șiret la frunza Evei.)

...și vom continua cu:

ÎN LUNA DE MIERE

Ea vrea o lună ca-n serai,
Cu „All inclusiv” în Dubai.
Și soțul vrea la fel; E cert,
Că-i tot promite... în deșert!

Și vom încheia, pentru cei care-și mai amintesc
de manualele de istorie din anii „epocii de aur”, mai
ales că e scrisă în amfibrah, cu:

AVATAR ISTORIC

Cu Roaită ambiguă-i scena,
Fiind implicată sirena;
Așa că, povestea, firește,
Rămâne... în coadă de pește!

Domnule Ștefan Petrea, sau... Petrea Ștefan, dovediți niște calități pe care nu le au mulți, de
aceia vă mai așteptăm cu producții noi. Vom arhiva electronic și celelalte epigrame de la dvs.
urmând a le utiliza în funcție de necesarul revistei.

Din Roman, jud. Neamț, doamna C.D. (de ce s-
o fi ascunzând sub două inițiale?) ne trimite doar
două epigrame, dar amândouă foarte bine
structurate. Iată-le:

NEDUMERIRE LA KANDAHAR

Yankeul deșirat, cu fața suptă,
Se-ntreabă-adulmecând în jurul său:
„Miroase-a gaze toxice de luptă,
Sau iar duhnesc românii a trăsău?!?”

TALENT... ASCUNS

Surpriza asta nu mă-ncântă,
Ba chiar mă lasă fără chef;
Colegul meu de-o vreme cântă.
(Pe mine m-a „cântat ” la șef!)

Răspunul nostru este să renunțați la anonimat și să ne mai trimiteți și alte producții, pentru că
vedem la dv. un potențial umoristic robust, care trebuie valorificat. Așadar, vă mai așteptăm!

Avem și câteva nume la „Deocamdată, nu!”. Iată-le: Nicolae Jigeanu din Schitu-Duca, Iași,
Tase Pinghiriuc din Scobâlteni, Iași, Titi Perciun din Bacău și Aftanas Kaprian din Zatoka-
Ucraina.

Pe toți aceștia îi sfătuim să persevereze, pentru că revista „Scârț” le este deschisă dacă se vor
ridica la nivelul exigențelor impuse de publicația noastră. Pentru toți apropiații revistei, creatori
de umor sau simpli cititori ai ei, la datorie, al dumneavoastră,

P.OSTASU, adică V.Vajoga

ALEXANDRU OSVALD TEODOREANU Păstorel

OBIECȚII

SCRISOARE AMĂRĂȚĂ (Domnului Octavian Goga)

E trist noiembrie-n Egerland!
Pustiu și frig... și ploi subțiri
Pe-aleile cu amintiri
De promenade și Jazz-Band.

S-au dus perechile de ieri,
Înspre orașe cu lumini,
Cu violete și cu crini
Iviți în alte primăveri!

Un tip urât, înfipt în guler,
La colț, aprinde un trabuc
Și n-am cu cine să m-apuc
La rămășag că-i zice Müller.

Femeile-s urâte toate
Și poartă sânni ca dovlecii,
Amanții lor socot (zezvecii!)
Că-s numai „nervi și voluptate”.

Dar n-au deloc instincte rele
Ca-n dulcea noastră Românie –
Și chip nici nu e să le vie
Din Bernardbrunn și Kurhausquelle.

Mă uit cum calcă liniștiți,
Mecanic, printre colonade;
Îi văd că-s oameni cum se cade
Și-mi pare rău că sunt cocliți!

Și curge Sprudelul cu fum
Urmându-și calea solitară...

.....
Și-mi vine-așa un dor de țară,
De-o fată întâlnită-n drum,

Glumeață, sprintenă, vioaie,
Cu gene lungi și ochi de jar,
Cu dinții de mărgăritar
Și ca o floare când se-ndoaie.

Printre grădini cu trandafiri
S-o port pe ocolite străzi,
Cu câni ce latră prin ogrăzi
Și cu sergentul nicăiri.

Și-apoi să intru-n crâșmuliță,
Fără de franc (ce-o fi să fie!),
Să beau un vin pe datorie,
Cu zvăpăiața mea domniță.

Hei! Toarnă vinul fără sodă!
Și să ne-aduci, la băutură
Țigan, dar fără dinte-n gură,
Zicând din vremea Ducă-i - Vodă.

.....
Dar va mai fi așa vreodată?
Răspunsul la-ntrebare-mi scapă!
Și, uite, ceasul îmi arată
Al doilea pahar de apă.

Spectacolul s-a terminat!
Ascult a ploii cantilenă,
Eu, printre oamenii de scenă,
Un spectator întârziat.